

RA F

Edebiyat,
fikir,
kültür,
sanat
derginiz.

8 Rafüğüzağ
Bülteni

10 Tanrısı Ölen
Genç

19 Bir Paris
Anısı

26 Polat Göktaş
ile Söyleşi

Yıl: 3
Sayı: 28
Mayıs - Haziran 2024

İmtiyaz Sahibi
Süveyda Güleç

Genel Yayın Yönetmeni
Süveyda Güleç

Editör
Alperen Dil

İçerik Ekibi
Ayşe Nur Kapıcı
Nehir Yılmaz

Kapak Tasarımı
Rabia Gülşah Gültaş

Sosyal Medya Ekibi
Aycan Küçükkaya

Tasarım
Alperen Dil
Ayşe Nur Kapıcı

Websitesi Ekibi
Hakan Karaduman
Melih Katmer

İletişim
iletisim@rafdergi.com

raf.dergi

raf_dergi

02 Editörden

03 Anlamak
Şiirhane

04 Müjgan'ın Şiiri - I
Şiirhane

05 (Büyü)me
Sancıları
Hikaye

07 Çocuk
Kalanlar
Şiirhane

08 Rafügüzaf
Kitap Kulübü

09 Tanrısı Ölen
Genç
Hikaye

11 Didem'di
Şiirhane

12 Münferit Bir
Söylenti
Deneme

13 Morhis
Kitaplık

13 The Torment
Of The Eye
Karikatüristik

15 Yaşadıkça &
Kakarga
Şiirhane

16 Kırmızı Şemsiye
Hikaye

17 Özledim
Baba
Mektup

18 Esmâ Nur
Kaymaz
Foto-Sentez

19 Bir Paris Anısı
Konser Anı

22 Bir Kadın Vardı
Şiirhane

23 Dünya'nın
İçinde Biz
Hikaye

25 Sanki Dünya
Benmişim Gibi
Mektup

26 Polat Göktaş
ile Söyleşi
Söyleşi

29 Çocuk İşte
Şiirhane

30 İçimizdeki
Çocuk
(The Kid)
Filmsever

31 Bak! (Look!)
Karikatüristik

32 Zerre
Deneme

33 Anlatamıyorum
Hikaye

34 Harman
Zamanı &
Susmayan
Kalem
Şiirhane

35 Adın Pusula
Şiirhane

37 Antik Kentler
Düşleri - İzmir
Gezgin

40 Yalnızca &
Kalanlarım
Şiirhane

41 Sevdiğin
Şeyler
Karikatüristik

42 Neler Oluyor
Orada
Şiirhane

43 Karşılaşma &
Bugün De
Düşündüm Seni
Şiirhane

44 Zehra Kekeç
Foto-Sentez

İÇİNDEKİLER

Yeni başlangıçlar ve ilk adımlar bekliyor bizi her köşe başında. Toprağı uyandıran bahar çiçekleri misali güneşin üzerimize değen ışıklarıyla silkinip uyanmalı, kendi sesimizi yeniden bulmalıyız. Değişen ve değiştiren biziz. Sevgili okur, alıştığımız bir yerden çıkmak, ne kadar zor olsa da bilinmeyen yerlerin getireceği yenilikler buna değecek. Büyüme sancıları ile dolu hayatımızı ilmek ilmek dokurken her düşen yeni yaprak kucağımızda bir bahar olacak. Uzun süre aynı yerde durmaktan yorulan bedenlerimize hareket gelecek. Yeni insanlar tanıyıp yeni kitaplar okuyacağız, yeni yerlerde yepyeni gözlerle etrafa bakacağız. Her adımda yere daha sağlam basacağız. Gitmediğimiz, görmediğimiz o yerlerden sesleneceğiz kendimize. Uzun ve engebeli yollar, dar sokaklar, karanlık geceler getirdi bizi buralara. Artık yeni bir maceraya atılma zamanı. İçimizdeki cesaret ve kararlılıkla, atılacağımız bu bilinmezliklerle dolu yolculuğa hazırız. Her adımımız, bizi yeni deneyimlere, yeni insanlara ve yeni fırsatlara götürecektir. Şairin dediği gibi:

Kaçsam o da bir türlü karanlık şimdi
Ne kadar aynı bir dünyadayız seninle
Aşka, dögüşe, maviye yetmek için
Biriyim, cesurum, var mısın ellerime
Bir başka sabaha kadar içelim.

Cesaret işi, aşk işi, tutku işi bu. Yeniliğe açılan kollarla dünyanın her halini kucaklamak işi bu. Sevgili okur, yenilik seni bekliyor aç pencereni. Yeni başlangıçlara birlikte merhaba diyelim. İlk adımı at sevgili okur.

ANLAMAK

Samet MUTLU

Çok önemli değil mi bizim için
Açıklamak bir şeyin sebebini
Örneğin, yanlış zamanda yazılmış bir şiir gibi
Ya da boşa çıkması
Aşka dair basit kuruntuların
Ve bundan başka olarak
Öteki türlü kuruntularımız

Çok isterdik değil mi
Bire bin vermemek bir mutluluğa
Zamansal yaşanmışlıkları
Tutabilmek elimizde
Anlamalı olur muydu ki
Kendimiz yaratsaydık tüm hatıraları

Çok isterdik değil mi
Bir geçmiş zaman çiçeğini
Tekrar tekrar koklamak
Ya da yaşaması gereken her şeyi
Sonsuza dek yaşatmak

MÜJGAN'IN ŞİİRİ-I

Kübra KOL

Hiçbir şeyi yarım bırakmam
Ama bu tamamlanmış bir hikâye
İyi hissettiğinde döneceğini düşündüğümde
İyi hissettiğini uzaktan izlediğimde
Duygularının karmaşası olmak istemediğim anların
Duygularına hiç ulaşamamış bir yabancı olduğumda
Beklemenin öznesiz olduğu zamanlarda
Beklenilenin ulaştığı başka anlarda
Hüznüne renk olmayı umduğun yüzlerin
Neşesinde başka izler bulduğumda
Belki başlamamış
Belki hiç senin olmamış
Sadece zannedilmiş
Ama tamamlanmış bir hikâye

(BÜYÜ)ME SANCILARI

Pınar KALKAN

-Elem tere fiş, kem gözlere şiş. Üzerlik çatlasın, nazar eden patlasın. Gözü olanın gözü çıksın.

Kötü başlayan, düşük bütçeli, Türk yapımı bir korku filmi başlangıcı gibiydi ev. Bizim evi artık yol tutan, anneannemin ahretliği, ailemizin de büyücüsü Sabahat teyze zargana balığını andıran cüssesinin aksine yeri göğü inleyen sesi eşliğinde yine kurşun döküyordu. Yatacak kocasını kaynına emanet etmiş olmalıydı. Eve adım attığım andan itibaren genzimi yakan -salonun ortasına kurulmuş tüpten olsa gerek- duman, anneannemin her pazartesi yaptığı kemik sulu mercimek çorbası ve bu sahte dünyada bir türlü ederini bulamamış anneannem, sen ve bendenizin aynı evde ayrı ayrı büründüğümüz yalnızlığımızın evin her bir duvarına sinen kokusu sarmalamıştı beni.

-Gel Gülден gel, sen de giriver şu örtünün altına. Sesinin, mesafeler fark etmeksizin bana seslenirken kullandığı o ezber edilmiş tınısı; kızmaya yatkın, buruk, tutarsız ama hep belirgin. Kendi çıktığın örtünün altına benim girmemi istiyordun anne. Ben diyeyim beş altı yıl siz deyin çocukluğum kadar süre önce babam ardına bakmaksızın gittiğinde girdiğin battaniyeler-

den neden sonra çıkıp tepesinden kurşunların döküldüğü örtülere girmeye başlamıştın. Bir babadan nefret edilebileceğini yeni yeni idrak etmeye başlamıştım. Hayatımın en büyük şokunu babamın arkasından göbek atmanı beklerken senin battaniye altında yas tutmanda yaşamıştım. Zaman zaman seni anlamak istesem de başaramadığım onlarca çelişkiden sadece biriydi bu. Oysaki babamın hayatımızdan camdaki buharın bir anda silinmesi gibi yok oluşuna en çok sen sevinirsin sanmıştım. Ne de olsa onun yokluğu özgürlük demekti, artık morarmayan gözler ve örselenmeyen gurur da cabasıydı. Ama işte insanlar iliklerine kemiklerine işlenen, kafalarına vurula vurula beyinlerine kazınan öğretilmiş esaretlerinden kaçamıyorlardı demek ki, mıhlanıp kalıyorlardı. Sen de tıpkı anneannemin gençliğini bana anlattığın gibi her Allah'ın günü söylenirdin, "Ya o ölse ya da ben. Yeter, yetti canıma." Sanki anneden kızına geçen bir lanet gibiydi senin esaretin. Peki ya henüz reşit olan bendenizin akıbeti ne olacaktı? Bu öğrenilmiş çaresizlikler iptila mıydı? *-Güldeeeeen, kız hadiiii! Gidecek Sabahat teyzeen, yetişiveeeer.*

Bir de ısrarcıydın. Ah benim güzel annem, ah benim canım annem. Şu büyü müyü işlerine sebatın kadar benim geleceğim, benim hayallerimdeki ısrarıma da dahil olsaydın keşke. Hayır, işe de yaramıyordu ki, ne hedefledin de ulaştın babama içirdiğin domuz yağı, kuzu kalbi karışımlarıyla. Hangi günahından tövbe etti babam? Ne zaman yüzünü bize döndü? Geçmişindeki büyü mezarlığını gömmüştün de benim geleceğim için yenisini kazmaya başlamıştın adeta.

-Ödev yetiştiriyoruuuuuuum!

Beni rahat bırakman için en büyük kozumu kullanmıştım. Yurdumdaki, okuyabilir mi okuyamaz mı bilinmez ama o şansı hiç olmamış her on kadından sekizi gibi sen de benim okuyup "adam olmamı" hayal ediyordun. Tabii senin hayalindeki meslekler doktorluk, hemşirelik, öğretmenlik gibi her on kadından sekizinin hayaliyle akıl almaz bir şekilde aynı olan mesleklerdi. Sınavlara sayılı günler kala konservatuara başvurduğumu bilsen bütün defter ve kitaplarımı yırtıp, bütün kemiklerimi kırıp beni odaya kapatman muhtemeldi. Artık adımı duyduğumda bile gözümün bir tik gibi seğirdiği bu meslekler ve "adam olma" kavramı bana çok uzaktı ama sana konservatuara gidip sah-

ne sanatları okumak istediğimi söyleme şansım yoktu. Sırf toplum öyle buyurduğu için bu mesleklerden birini edinerek yine aynı toplumda yüzünü toplasak bir kadın etmeyecek adamların sıfatına nail olmak zorundaydım çünkü belki az kazanan, belki vasat ya da vasat üstü ama kendi yolunu seçmiş mutlu bir oyuncu birey olamazdım.

Ah benim güzel annem, ah benim canım annem. Senin kozanda nefes alamıyordum. Belki de beni görmediğin, duymadığın içindi. Akşamüzeri çayını anneannem ile yudumlar-ken ekranlardan izlediğin ailelerin dramlarını önemsediydin kadar bizim evin içindeki yangını görmediğin içindi. Benim içimdeki yangını... Neden bu kadar kördün anne? Anneannem de sana kör ve sağırdı diye mi? Yoksa yüzleşeceğin gerçekleri kaldıramayacağın için mi? Ondan mı hep örtülerin altındaydın? Ondan mıydı gerçeklerden değil kurşunlardan, muskalardan medet ummaların? Ben büyüyordum anne. Eksik büyüyordum. Yarımdayım sanki. Bir elim, bir kolum, bir bacağı, bir kulağım, bir gözüm vardı. Diğerlerini babam çekip gittiğinde, sen beni her duymadığında, sen beni her görmediğinde kaybetmişim bir bir.

O örtünün altına girmedim o gün, eğer kal-saydım seninle ama kayıp bir kız olarak haya-tıma devam edeceğim mercimek çorbası kokan evimizden kaçtım. Teknik detayları boş ver, nasıl kaçtımsa kaçtım. Köhne de olsa tek katlı olan evimiz ilk kez işime yaradı diye düşünmüştüm o zaman. Seni bir daha hiç görmedim. Senden bana yadigâr olacak bir toka bile almadım. Sandım ki silinir tüm izler, hayata o noktadan ye-niden başlarım ve belki bu sefer tamamlanırım. Zaten yitikti ya o çocukluk, söker atarım ben de... Sandım...

-Bol peynirli, cevizli bir roka salatası yapayım mı anne, ister misin?

Kızımı usulca onaylayan gözlerim, burnuma dolan mercimek çorbası kokusu, gözümün ara ara kaydığı vasat üstünün de üstü oyunculuğumun bana kazandırdığı salonumun en güzel köşesindeki ödülleri ve nereye kaçarsam kaçayım hücrelerimden kaçamayacağımı anlamışlığın verdiği yoksunluk ile otuz sene sonra "Keşke unutabileceğim bir büyü olsa" diyen iç sesimle kalakaldım.

“
Bir gün çok zengin olursam
çocukluk satın alacağım.
Büyüklik sizde kalsın.
Yuja Dab
”

Süveyda Güleç

ÇOCUK KALANLAR

Ömrü boyunca hep
çocuk kalan insanlar tanıdım.
Bir şişeye sığdırdıkları tüm kaygılarını
derinlere,
denizlere açmış insanlar..
Güvenebilecekleri tek limanları
kendileri olan insanlar gördüm.
Oysa ben, karmaşaya henüz doydum.
Çılgınlıkların, sesi kısılmayan gecelerin,
acıyı çıkmayan gündüzlerin geldiği yerlerden geçtim.
Mutluluğun, ancak kurulan hayallerin içine
hapsolduğu dünyalara tanık oldum.
Evvelde yaşadığımı sandığım hayatın içinde
mağluptum.
Köküme indim.
Yeni sayfalar açılan bir kitaptı ömrüm.
Oysa şimdi uçsuz bucaksız bir gökyüzü altında uzanmışken,
gölgeme düşen her yaprakla biraz daha yaşadığımı
iliklerimde hissediyorum.

Nehir YILMAZ

RAFÜ GÜZAF “RAF Dergi Kitap Kulübü”

Mart Ayı Kitabımız;

Kara Kitap, Orhan Pamuk

Bir kadını mı, bir kenti mi, bir bilgeyi mi aramak daha zor? Yoksa kendini mi?

Hepimiz farklı zamanlardan, farklı nesnelere daldık Kara Kitap'a bu ay. Hepimizi başka yerden yakaladı Galip'in hikayesi. İlginç, içten ve insaniydi dönüşümü, arayışı ve biraz da yok oluşu, hiç'e varışı. Birbirine benzeyen suretlerimiz, ayrılaşmamız, aynalarımız o boğazın suları çekildiğinde görünüyordu tüm çıplaklığıyla. Eşitlendi herkes ve tüm zamanlar. Şeyh Galib'den, Dante'ye, Inferno'ya.

Orhan Pamuk'a Nobel yolunu açan en önemli eserin bu olduğu biliniyor. Yazar “*Yoğun bir çabadan sonra, ruhsal bir bunalımın eşliğine gelerek bitirdiğim romanın popüler olmasını ya da çok satmasını hiç beklemiyordum*” diyor sonsözde.

Bir kez okumanın sizi eksik hissettirebileceği, metinlerarasılığın büyüsunü barındıran ve sonra içinde bahsi geçen her ne varsa arayışına düştüğünüz (alın size bir arayış daha!), çok İstanbul, çok esrar, çokça kendiniz olmayı sorgulayacağınız bir çatışma bu kitap. Tam Kara Kitap!

Nisan Ayı Kitabımız;

Cesur Yeni Dünya, Aldous Huxley

“Herkes herkes içindir.”

Cesur Yeni Dünya, Aldous Huxley'nin edebi tarafı bir yana felsefi, derin ve sorgulamacı bir distopya ile karşımıza çıkıyor. Üstelik bu distopya hangi zamandan bakarsa baksın, kendimize de ulaşma olanağı sağlıyor. Mesela buradaki kurmacada olaylar F.S. 600 lere ait ama sanki çok bildik, sanki çok biz. Bazı yazarların zamansız oluşuna bir kez daha tanıklık ettik bu ayki kitabımızda. Her anlamıyla çok yönlü bir değerlendirmeye sahip olacak kadar zengin, akıcı anlatımıyla her okura hitap edebilecek kadar da cesur. Felsefe, toplum, tüketim, ekonomi, insan, hipnoz ve günümüz uyuşturucularını konuştuk. Yine bir sürü soru ve detay kaldı geriye. Yazarın hayatı, kimliği elbette ayrıca merak uyandırdı. Aldous Huxley 1932'de yayımlanan “Cesur Yeni Dünya”da toplumu ve bileşenlerini yapay bir sistem içindeki yapay bir dünya ile anlatmaya başlayıp buradan bireye ve bireyselliğe inen çetrefilli yollarla denemişti. Edebiyat, bilim ve felsefe ile uğraşan Huxley ailesinin, geniş entelektüel etkilerini barındıran kimliği sayesinde geriye her dönem okunabilecek, zamansız bir eser bırakacaktı. Fransızca dersi verdiği zamanlarda, başka bir distopik eser olan 1984'ün yazarı George Orwell'in hocası olması da başka bir tesadüf tabii.

Vahşi'nin (John) yeni modern dünyadaki sorgulamaları, bu yakanın insanlarını da kızdırmış olmalı ki, yine dışlandı ve tuhaf karşılandı. Hem içine doğduğu hem de yeni göç ettiği yerde öteki olan John, Shakespeare ve tüm inandıkları kalbinde çıktığı bu yolculukta, bir film sahnesini andıran Mustafa Mond ile diyalogunda adeta tüm isyanını ve sorularını bıraktı ortaya. Mond'un zaten bildiği tüm bu acılar için çok net bir cevabı vardı oysa;

Cemaat,
Özdeşlik,
İstikrar!

TANRISI ÖLEN GENÇ

Alper Kağan NOKTA

Ömer uyanmak istemiyordu. Biliyordu uyan-
dığı anda kendi gerçekliğinin farkına vara-
cağını. Gözlerini açtı, ağız kupkuru olmuştu.
Yatağının yanındaki sehpanın üstünde duran
su şişesine bir bakış attı. Varlığının dünyadaki
değerini sorguluyordu bu aralar. İçindeki boşlu-
ğun oluşturduğu bir sıklık hissi vardı. Şu son
bir aydır var olmayı kendine dert etmeye başla-
mıştı. “Daha nereye kadar sürecek bu aylıklık?”
diye soruyordu kendine. Panjur kapalı, odanın
içi kapkaranlıktı. Ömer yatağında uzanıp tava-
na bakarken, annesi kapıyı açtı. “Öff , leş gibi
kokmuş burası!” dedi. Çocukların top oynadığı,
gençlerin gezip dolaştığı bu yaz gününde Ömer,
bir ay dışarı çıkmamasındandır ki burnu koku
alma yetisini kaybetmişti. Annesi tişörtünün ya-
kasıyla burnunu kapatıp, panjuru ve camı açtı.
Gün ışığı... Gün ışığı Ömer’in odasına bir bom-
ba misali anında düşüvermişti. Güneş, tatlı bir
acı veriyordu Ömer’e. Annesi, ellerini beline ko-
yup yavrusunun vaziyetine baktı. “Akşama ba-
baannen ile Rukiye teyzengil gelecek. Haberin
olsun.” dedi.

“Rukiye teyze kim?”

“Babaannenin kardeşi.”

“Hangisi?”

“Aziz eniştenin karısı.”

“E onların torunları da gelir şimdi. En son gel-
diklerinde, saklambaç oynarken dolabıma gir-

mişti birisi.” dedi içi kırılmış dolabı göstererek.
Annesi, “E ne yapayım oğlum? ‘Gelmeyin’ mi
diyeyim insanlara?” dedi. Ömer üfleyerek yor-
ganı kafasına çekti. “Bak sen haftalardır dışarı
çıkılmıyorsun. Çıkta Kerem ile buluş, hadi. Bak
ben de rahatça temizlik yapayım.” dedi ve hızlıca
odadan çıktı. Ömer yorganın altından, “Kerem
Sakarya’da!” diye bağırdı. Annesinin çalıştırdığı
elektrikli süpürge Ömer’in sesini bastırıyordu.
Bu dünyada kimseye sesini duyuramayacağını,
kimseye derdini anlatamayacağını bir kez daha
iliklerine kadar hissetti. Yine aynı sıklık çök-
tü üzerine.

Bir saat sonra annesinin ısrarları sayesinde dışa-
rı çıkıp çarşıya doğru yürümeye başlamıştı. San-
ki havanın kokusu değişmişti. Bu kokunun in-
sanlara sahte umutlar verdiğini düşündü. Güzel
yaz gününde kuşlar şakıyor, insanlar ise seviş-
iyorlardı. Dışarda gördüğü her iç açıcı sahnenin
ardından, Ömer’in içini daha da hüzün kaplı-
yordu. Bir gün yok olacağını bilmenin verdiği
çaresizlikti bu his. Tüm bu mutluluklar boşa,
tüm bu ağlayışlar boşa, hiçbir şey gerçek de-
ğildi onun için. Ölümün bir gün geleceğini bilerek
mutlu olabilmenin nasıl da imkânsız olduğunu
düşünmeden edemiyordu. Bazen hayattan tek
beklentisi diğerleri gibi güçlü bir imana sahip
olabilmektir. Kafasında soru olmadan inananlar
gibi rahat olmak için nelerini vermezdi ki?

Bir caminin önünden geçerken 60 yaşlarında bir adam Ömer'e, "Selamün aleyküm yeğenim." dedi. "A-Aleyküm selam ağabey." Adam hiç durmaksızın hızlı adımlarla caminin kapısından içeri girdi. Şiddetli bir sesle ikinci ezanı okunmaya başladı. Ömer haftalar sonra ezanın sesini ilk defa bu kadar net duyuyordu. Tarif edilmesi zor, yoğun bir hisle doldu içi. Bir aylık köy macerasından sonra annesini ilk gördüğü anda da aynı hisle dolup taşmıştı. Şadırvan da abdest alan adamların yanından geçip, avlunun içinde bir banka oturdu ve neyin onu bu hale getirdiğini düşündü.

Evde farklı çeşitlerde yemek kokusu vardı. Ömer, telaşla mutfakta oradan oraya koşan annesine baktı. Sonra odasının kapısını açtı. Yatağı tertemiz karşısında duruyordu. Bozmaya kıyamadı ve yere uzandı. Annesi, küçük çocukların birazdan gelip de her yeri darmadağın edeceğini bile bile her yeri pırıl pırıl temizlemişti. Kapı açılıp örtülme sesi duyuldu. Babası gelmişti. Geldikten iki dakika sonra odaya giren baba, akrabalarını beklerken, "Ömer! İyi misin oğlum? Bugün dışarı çıkmışsın herhalde." dedi.

"Evet. Annem temizlik yapacaktı. Şöyle gittim bir hava aldım."

Babası; "Aferin iyi yapmışsın." dedi ve odadan çıktı. Babası gittikten sonra okumakta olduğu, sehpanın üstünde duran 'Böyle Buyurdu Zerdüş' kitabı Ömer'in gözüne takıldı. Uzandığı yerden ayağa kalktı. Tam kitabı rafına koyacaktı ki elinde tuttuğu zehrin farkına vardı. Caminin önünde yaşadığı his aklına geldi. Gözleri doldu. Sanki artık her şey için çok geçti. "Tanrı öldü ha. Tanrı öldü."

"Öldürdün lan Tanrı'mı! Bitirdin lan beni!" Ömer kitaplığında bulunan Nietzsche'nin tüm kitaplarını, çekmecedden bir hışımla çıkardığı market poşetinin içine doldurdu. Vestiyerden kolonya ve çakmak alıp, koşarak evden dışarı attı kendisini. Kapıdan çıkmadan önce "Ömer!" diye bağırın babasının sesini duydu. Hava yavaşça kararmaya başlamıştı. Ömer evinden elli metre ilerideki boş tarlaya vardı. Tüm kitaplarının üstüne kolonya döküp tarlanın ortasında ateşe verdi.

Hiçbir şey... Tüm kitaplar kül olmuş. Fakat hiçbir şey değişmemişti. Olduğu yere kıvrıldı ve ağlamaya başladı. "Tanrı'mı öldürdü. Ama ben onu öldüremiyorum."

DİDEM'Dİ

Ediz Servan ERDİNÇ

Su gibiydi endamı, kor gibiydi saçları
Tükenmez sevgisiyle arşın nuru ışığım
Sinemde dansa kalkar onun parmak uçları
Berrak buğulu beyaz ellerine âşığım
Gözleri cennetimin yollarına kademdi
Sevdanın ilelebet şehrengizi Didem'di

Bakışları ömrüme zemheride bahardı
Semayı arşınlayan kuşlar meftun sesine
Dicle'de yüzen yüzü mehtaptan önce vardı
Güneş ve ay sırayla sığınır sayesinde
Gamzesi abıhayat, dudakları bademdi
Asi gönlümün aczi, Akdeniz'i Didem'di

Gözleri yıldız yıldız düşlerimde akınca
Gölgesinde uyurdum en serin uykuları
Uzardı kirpikleri gözlerime bakınca
Ellerinden tutardık sımsıcak duyguları
Sevdakârı Havva'ydı, keremkârı dem'di
şıklar diyarının ayak izi Didem'di

Her nefeste verince dertlerime iksiri
Anılara sığınıp sonsuz hasretle benim
Gökyüzüne can veren bir güneşin esiri
Yangınlar ortasında buza kesilir tenim
Çiy yağdıran gülüşü çölde açan çiğdemdi
Çarnaçar yüreğimin kalp ikizi Didem'di

Uzayan gölgemizde vakit geçtikten sonra
Onsuz mısralarımı şiirden kovuyorum
Gök rengi gözlerini dem dem içtikten sonra
Sadece onu hâlâ delice seviyorum
Kadehlere sığmayan en efsunlu bade'mdi
Masallar ülkesinin peri kızı Didem'di

MÜNFERİT BİR SÖYLENTİ

Seher KIZILIRMAK

“Bak ” dedim, eksiye düşen her hatıranın kokusundan yeni bir yordam büyüttüm kalbime. Öyle savaştım ben gözümün görmediği muammanın boynu bükük büyüyle. Yoldu, yordamdı... Bazen yorgun bir gece batmazıydı ama sonluydu, zamanlıydı nihayetinde.

“Yok” dedim, süzölmüş endişelerin tortusunda kalan bir avuç gölgede hiç sebep. Ansız gelene, apansız yitene bir çare aramak yoktu ümidin gür sesinde. O ümit ki; her sabah kuş sesi ağaçlarından örölmüş bir ahenkle konsun diye bekliyordu baş ucunda. O ümit ki; her gece yokluyordu yıldız tozu hikâyelerinin kıyısında, düşlere varmadan önce.

“Kalk” dedim, göğsüne iğnesi saplanmış elmas bir broş gibi sızların. Her sızı sana ait. Hepsini bir mücevher gibi göğsünde sen taşıydın. Sen güzelleştirdin iz bırakan her yarayı, sonra usulca kutusuna koyup kaldırdın. Sen bildin, acılanmanın ardındaki kıymetini. Sen gördün. Sen sevdin. Sen unuttun. Hepsi seninle ilgili, yalnız sırtından söktüklerin hariç. Onların hiçbiri sana ait değildi.

“Sor” dedim, nerede kalmıştık gün doğmadan önce. Hani bir yol dökülürdü avcumuza. Hayaliyle varırdık hedefe önce. Bir duanın eteğine yanaşır, sığınırıldık inancımıza, ezberimizdeki en uzun duanın yörüngesinde. Bakma şimdi böyle cümleler kurulduğuna, hâlâ öyleyiz. Bırakma umudunu di’li geçmiş zamanın himayesine. Bugün var. Bugün başlıyor. Bugün kuruluyor her şey yeniden. Şimdi açılıyor yeni bir perde.

“Dur” dedim. Sende kalanları say, yorgun olanları sev, sonsuz olanı tut, gerisini gözünde hiç büyütme. Sen; kendinde herkesten önce, sen kendinle herkesten sonra, sen kendine her şeyden öte sahip çık ki bir gül daha dik incindiğin yere.

Sonrası kendini alır da gelir, hiç korkma. Yüklen, sağ yanından göz kırpan tüm afili olasılıklara. Çürüt, unut, kurut sende, sende olmayan ne varsa! Kendine yeniden kendini lütfet açık bir gökyüzünün altında! Su dediğin aktığı sürece kendi yolunu açar. Ağaç yeniden dirilme yolunda yaprak yaprak toprağa akar, unutmama!

Üstünde durulmayan her iz silinir. Işık bazen kuytuda dinlenir. Bütün manzara resimlerinde akarsular beyaz çizilir, şarkının en güzel kısmı dile dolandır. Durgun başlayan sabahlarda en parlak geceler gizlidir. Suskun bir akrebin imdadına yelkovan yetişir. Sonbaharda dökülen ilkbaharda yeşerir. Uzun bir yazın ardından düşen ilk kar tanesi hep en kıymetlidir, soğuk bir kışın ardından bir yudum güneş perdeleri açtırır. Sen böyle bil bunu: önce kendinde arayıp bulan, bütün fırtınaları atlatır.

Bazen büyümek için saklanan vardır kuytularda. Ben uyurum ormanlarda, büyümüş gazalların gözlerinde. Sen anlamazsın bir gül açar yastığımda.

MORHİS

Nehir YILMAZ

Çok özel bir kitap haberi paylaşmak istedim sizlerle. Sevgili **Moris Karmona**'nın bu senenin başında çıkan kitabı "Morhis". Onunla ilk kez ortak müzik zevklerimiz sayesinde dijital platformlarda karşılaşmıştık. Sonrasında yine müzik, edebiyat topluluklarında beraberdik. Uzaktan uzağa her alandaki özenli ilgisi, katkıları ve fikirleri fark edilirdi. Böylesi yoğun bir yaşamın duyulması, ilham olması, fark edilmesi, bir çabaya bürünmesi ve bir kitaba dönüşmesi beni çok mutlu etti. Kendi yaşamını, kendi söylemiyle bir Otizm hikayesini paylaşıyor bizlerle Moris.

1982 yılında İzmir'de doğan yazar, Otizm tanısı almasından bu yana geçirdiği süreçleri, mücadeleleri, çocukluk ve yetişkinliğe uzanan birçok anısını tüm içtenliğiyle kalemine yansıtmış. Okuduğumda, onunla birlikte okul sıralarına oturduğumda, bir etkinliğe katıldığımda, hayatı izlediğimde ve herkes bana baktığında, izlendiğimde neler olduğunu hayal etmeye çalıştım. Moris ise hepsini yaşamış. Tüm bunlar olurken, büyürken de sanki gücünü edebiyattan, tiyatrodan, spordan, ve yine hep insandan almış. Her yaşımızın ah'larından olan akran zorbalığını bir de kendi penceresinden anlatmış bizlere. Kitabın tüm Otizmlilere, çocuklara, onları topluma hazırlayan ailelerine ve hepimize ışık olacağına eminim. Tüm farklarımız, en çok yakınlaştırandır bizi bize, tüm yankılarımız en çok duyurandır kendimizi kendimize. Kalemine, yüreğine, özverine sağlık Moris. Yolun açık, okuyucun, ilhamın çok olsun!

THE TORMENT OF THE EYE

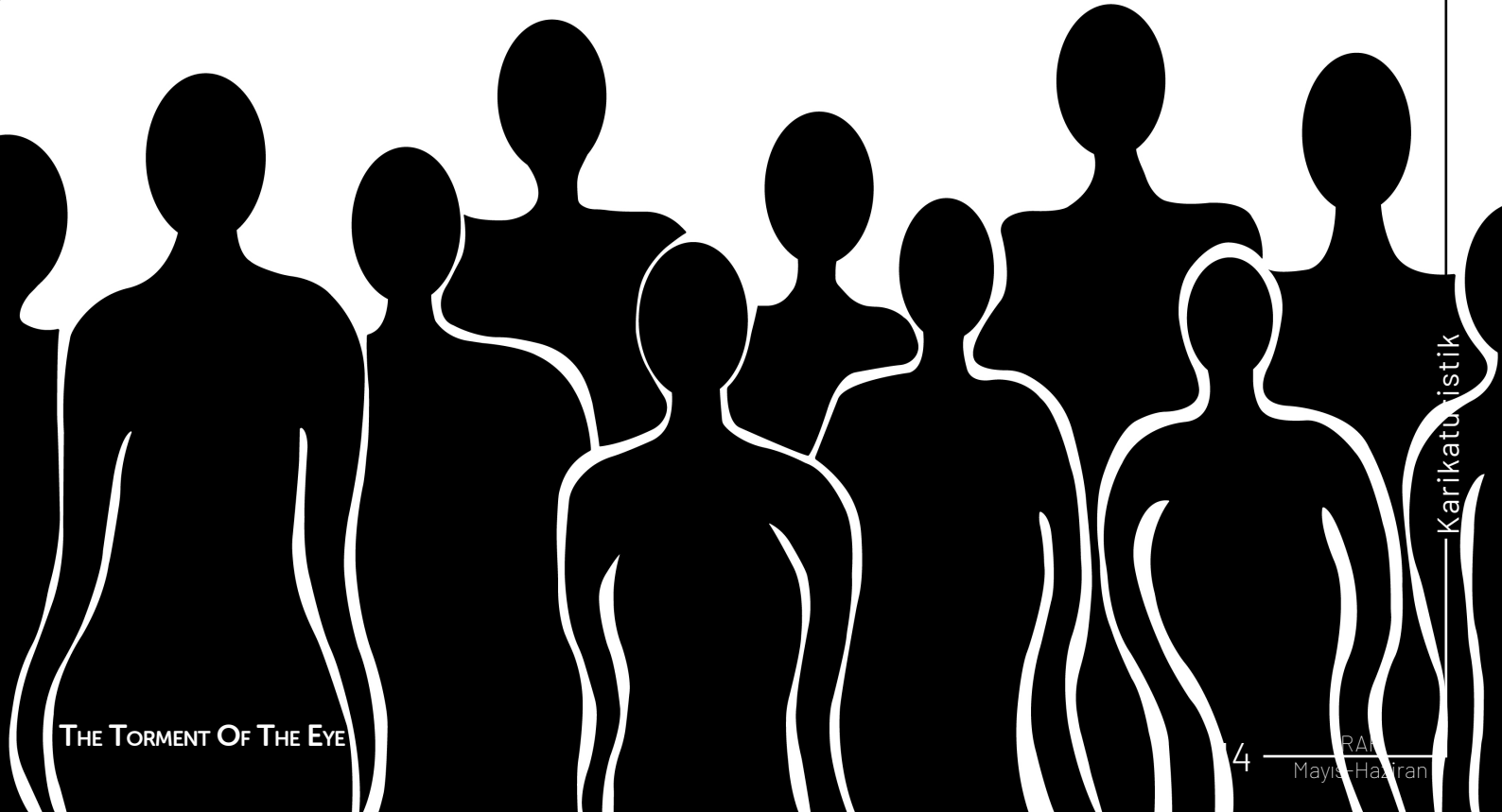
İdil SARI

The sky was shrouded in mysterious darkness. The clouds attempted to hide from the eyes like a curtain. But nothing could escape the gaze of that terrifying eye. Glowing amidst the clouds, the colossal eye could see everything. Every step, every breath, every thought... Being watched had become an inevitability.

Below, souls roamed timidly. Trembling under the eye's gaze, they tried to flee. Yet, no matter how much they ran, they could not escape being watched. The eye always watched from behind the clouds. Fear loomed, as if ready to seize their breaths at any moment.

In this world, secrecy was no longer possible. Every move, every word was being observed. Perhaps the watcher was a dark fragment within us. Perhaps that eye was a reflection of the deepest fears within us. Who knows?

Souls continued to wander under the dominion of the dark eye. Unable to escape being watched, they vanished into the darkness. Perhaps the only hope was to confront the darkness within. Perhaps only by accepting their own darkness could they break free from the eye's gaze. Only then could they find true freedom.

Soner SEZEN

YAŞADIKÇA

Daha bir çekiliyorum kabuğuma,
Yaş aldıkça.
Bir başka uzaklaşıyorum insanlardan,
Onları tanıdıkça.
Biliyorum senden gayrısına lüzum yok,
Yaşadıkça.
Ben, benim, sen de bensin artık,
Bu kalp çarptıkça...

Emrullah Selim KÖSEOĞLU

KAKARGA

kaşları ağırlaşsın diye gecenin kara kara
ayaküstü hemşehri çıkıyorum
bir kargayla, canımız almıyor suyu denizi

pençesini sürecekken karganın
yanışına şaşıyoruz kışın ortasının
üçer beşer süzüldük tepenin birinden

bitesi yoktu kemiklerin bu yol
kemiklerine kadar göründü
bir saksagan dam üstünde

ha vardı ha varacak ha bi gayret
soluğu düdüğ oldu karganın
kuyruğunda kurşun karganın

beddualar sırtlamış onun bunun duası
gözüne dizine durdu gece
yemediği bi ekmek karganın

KIRMIZI ŞEMSİYE

Süveyda Güleç

Kırmızı Őemsiyesini kapının kenarında asılı unuttuğunu,

yağmurun en Şiddetli yerinde kendini yol ortasında, sığınacak bir çatıdan çok uzakta bulunca anladı. Bu yağmurda taksi bulmanın da yoldan geçen arabalardan medet ummanın da imkansızlığının farkındaydı. Yürümeye karar verdi. Gideceği yer nasılsa birkaç sokak ötesiydi. Toprak kokusu burnuna doluyor, her adımda daha da ağırlaşan ayak-kabıları hareketini zorlaştırıyordu. Gri bulutların kararttığı gökyüzü sabahki neşesini kaybetmiş, alacaklı bir Tanrı gibi öfkesini ölümlülerin üzerine kusuyordu. Birkaç saat önce tüm ihtişamıyla etrafı aydınlatan güneşten ise eser yoktu. Adımları yavaşlamış, çoraplarına kadar ıslanmış ayakları, gitgide ağırlaşmıştı. Bir an için durdu. Yüzünü yalayan yağmura, saçını savuran rüzgara çevirdi başını. Elleri soğuktan ya da yağmurdan titriyordu. Çığlık atmak istedi. Yapamadı. Sesi çıkmıyordu. Nefes almak gittikçe zorlaşıyor, tüm vücudunu yavaş yavaş ele geçiren titremeyi durduramıyordu. Elini kalbinin üzerine götürdü. Yerinden çıkacak kadar hızlı atan kalbinin gümbürdeyişı kulaklarında yankılandı. Yağmur hızını iyice arttırmış, adeta önüne çıkan her şeyi ezip geçmeye ant içmişti. Őiddetlenen rüzgar, açıkta kalan kollarına çarpıyor, ağzına doluyor nefes almasını engelliyordu. Daha fazla ilerleyemeyeceğini anladı. Midesi bulanmaya başlamış, soluksuzluktan yüzü morarmıştı. Yardım dileniyordu ama onu kimse göremezdi. Sanki yok olmuş bir bedende can çekişiyordu. Suyun ağırlaştırdığı kıyafetleri onu aşığı çekiyor, saçları yüzüne yapıştıyordu. Ağlıyor muydu yoksa gözlerinden yağmur mu akıyordu, bilemedi. Son can çekişmeleriymi belki de bunlar. Yukarıya, solgun da olsa orada olan ışığa doğru yüzmek istedi. Yapamadı. Cebine doldurduğu taşlar onu dibe çekiyordu. Pişmanlık damarlarında yayılan bir alev gibi vücudunu ele geçiriyordu. Tüm çıkış yolları kapanmış, tüm ihtimaller tükenmişti. Kendi istediği yerdedi oysa. Her şeyi geride bırakıp buradan uzaklaşıyordu. Bu çirkin, iğrenç, acı dolu dünyaya cebindeki taşlar ve burnuna dolan sularla veda ediyordu. O halde neydi bu hissettiği? Anlaşılmasının artık imkansız oluşu muydu onu bunca yaralayan? Kimsenin onu özlemeyecek olması mıydı yokluğunda? Kusmak istedi. Buradan çıkmak, çok uzaklarda yeniden başlamak istedi. Nefes için ağzını her açtığında hava yerine suyla doluyordu ciğerleri. Pes etti. Kendini usulca karanlık sulara bıraktı. Tercihinin arkasında durmamak için istemsizce direnen bedeni yavaşça gevşiyor, artık umudunun kalmadığına işaret ediyordu. Her şey bir anda karardı. Sesler kesildi, uğultular kayboldu. Denizin tuzu genzini yakmayı bıraktı. Tam bitti dediği yerde bir elin onu yüzeye taşıdığını hissetti. Gözlerini açtığında sular çıkıyordu her yerinden; ağzından burnundan, gözlerinden... Şimdi kaldırımın ortasında yağmur altında kendini yeniden o denizin kıyısında buluvermişti.

ÖZLEDİM BABA

Burhan Alperen KÖSE

Bu mektuba başlarken yazıp yazmamak konusunda çok kararsızdım. Acaba yazamayacak kadar sen olabildim mi diye? “Büyüdüm mü?” diye düşündüm sonra. Ansızın gecenin rastgele bir vaktinde gönlüme düşen söz aklıma geliverdi. Kendime ilk o zaman demiştim: “Sen bu evin reisi oldun. Annemin yoldaşı, kardeşimin babası oldun. Sen artık adam oldun.”

Garip olan ne biliyor musun babam? Ben okula giderken öğretmenimin verdiklerini öğrenmeye çalışırken nedense yanaklara sinmiş gözyaşlarına parmaklarımı sürmeyi, bir saçın nasıl okşanacağını, gönle düşen hasreti nasıl dindireceğimi öğrendim.

Herkesin başını yaslayacağı bir omuz olabildim. Sen elinde ilk defa o bavullarla meçhule giderken bir çınar nasıl olunur onu öğrendim de birinin omzuna yatmanın ne demek olduğunu hiçbir zaman bilemedim.

Dikti başım ve dökülmezdi yaşım. Verdiğin emanete aileye ve eve gözüm gibi bakmaktı hayatım. Sen bilmediğin dağlara kahraman olmak için giderken, ben bilmediğim bir adam olmak için kaldım.

“Gidene mi zor yoksa kalana mı?” diye sorarlardı hep. Sanırım bir cevabım var. Yüzümde sakalım çıkmazken olduğum sayısız tıraşlara, başköşesinde oturduğum sofralara, haber kanalı açtırmamaya yemin etmiş hallerime, baba edasıyla ağırladığım misafirlere ve senin bir türlü gelemeyişine...

Arkadaşlarım arasında en oturaklı olmak güzeldi aslında ama hiçbir baba evdeki ailesini bekletmezdi. Mesai bitimi dönen adamların civarında görüldüğü saatlerde aklımda ne gezme kalırdı ne de top.

Yazdan kalma ayakkabılarını ayakkabılıkta görmek, tıraş kolonyası seninle aynı olan birinin kokusunu duymak, kırçıl saçlı ve yürüyüşü arkadan sana nispeten benzeyen bir adama bakmak... Bazen bir kavga da seni aramak, her şeye sen gibi yaklaşmaya çalışmak...

Canın bir namlu ucunda dururken ben hata yapabilir miydim? Bizim için çalışırken verdiğin harçlığı savurabilir miydim? Sen yokken ben, ancak sen gibi olabiliyordum.

Şimdi, hepsi geçti babam. Artık büyüdüm ve delikanlı adam oldum. Bilmem nedendir bana yüzümün normalden yaşlı durduğunu, fazla olgun düşündüğümü, evladın olunca düşüneceğim şeyleri şimdi düşünmeyi bırakmam gerektiğini söylüyorlar. Bir senden geçemeyerek, onlara da gülümseyerek geçiyorum.

Belki sana kızgın ve kırgın olduğumu düşünüyorsundur. Belki bunları yaşamak zorunda kaldığımız için kendini suçluyorsundur.

Hayır, babacım. Sana ne kızgın ne de kırgınım. Bazı hayatlar bedeller ister. Ulvî bir makam için yaptıklarıyla gurur duyarak yaşadım.

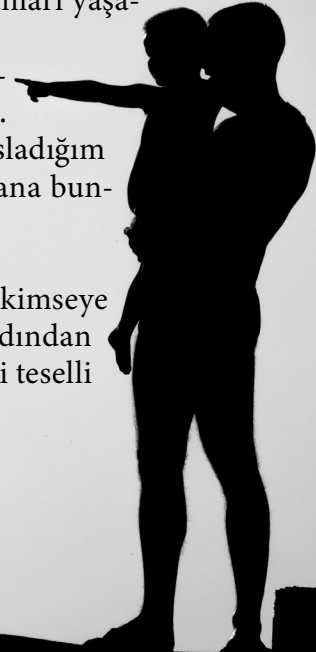
Ailemize layık olmaya çalıştım. Bilirim hep yanımdasın, sırtımı yasladığım o çınar sensin. Mangal yürekli o adam da yan odamda uyurken bana bunları yazdıran da sensin. Lakin tek bir şey var:

Çok özledim babacığım.

Her gidişinde sana doyamadan geçen yıllarımı, son sarılışımı, kimseye göstermeden değil göstere göstere, hiçbir engel olmadan herkes ardından ağlarken ben de şebeklenmeyi bırakıp o an ağlamayı özledim. Beni teselli etmeni özledim. Ben seni olman gereken o zamanlar da özledim.

Sevgilerimle...

Gözünde hâlâ küçük çocuk olarak kalan oğlun.

Esmâ Nur KAYMAZ

Foto-Sentez

BİR PARİS ANISI

Nehir YILMAZ

BİR ARA MALİKİAN YAZISI...

*“Yolculuğun başında; “Yanıma kim oturacak” demiş olmalı içimdeki ses.
Hemen sen oturdun çünkü müzik kesildiğinde kabarık saçlarınla.
Ve keman çalmaya başladığında artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.*

Ara Malikian...

Kulakları köprü eyleyen, ruhları Brahman’a taşıyan arabacı sensin benim için.

Ve ben hala...

Ve ben hep...

Yolcu...”

Bu satırlarla ona teşekkür etmiş ve YouTube’den yine çok sevdiğim Paco De Lucia’dan ilk dinlediğim “Zyryab”ı, Ara Malikian’ın kendi yorumuyla bitirmiştim yoga tezimi. Dakikasını bile yazmışım. Ruhum bir nebze kaybolduysa ve bu tezler, projeler bittiyse, sayesindeydi. Yoga felsefesinde Atman-Brahman karşılaşması... Evrenin ruhu, Mutlak Brahman’la, İnsanın Öz’ünü, Kutsal olan Atman’ı algılaması. Ve artık Atman’ın Brahman’a, Brahman’ın Atman’a dönüşüp, evrensel gücün, Bir’lik dansına evrilmesi... Çokça gözyaşı gördüm bu şarkıda. Trakya türküleri gibi, 9 -8’lik gülümsetirken, kocaman bir boşluğu ve kayboluşu hatırlatıyordu bu ezgiler bana... Yine ilk aşk gibi bir şarkının peşinden gidiyordum, kulaklarım havada.

Tez boyunca bir cümlenin bazen bir saatte

çıkmasını sağlayan, bazen dosyayı kapatıp öylece boşluğu baktıran, bütünümlle hissettiğim o müzik, o ruh ilginç bir kaynaktan geliyordu. Aşına değildim.

Çıldırılmışçasına tüm diskografiyi didik didik etmişim.

Bir pazartesi günü stüdyoda, eski bir gazetesinin üstünde patates soyuyordu Yasemin. İslanmış gazetesinin sol alt sütununda bir konser haberi vardı. Ara Malikian İstanbul’a geliyordu. Hemen kupürü yırttım. Cüzdanıma koydum. Küçük bir orman cinini kutuya koymuştum sanki. Bütün gün ders vardı, bilet almayı unutmak istemiyordum. Gün bitimi köşedeki AVM’den bilet aldım. Neye ve nereye gidecektim, ne duyacaktı kulaklarım, büyü gidecek, efsun bitecek miydi? Müziği, adamı ve oradaki kalbimi çok meraktaydım.

Işıklar söndü. Konser başladı. Sahneye du-manlar ve kemanında teller saçılan, ruhları Brahman'a taşıyan arabacı çıktı. Gözüm-den süzülen yaşlar duygudan değil, duygusuz, ol-duğu gibi akan yaşlardı. Kulaklarım içer gibi dinledi o gece orada kemani. Kemanın saçılan tellerini ve halimi görmeyen kemancının saç-larını...

Kulaklarım... Kalbim... Sahne performansı değerlendirmek en azından bu durum için hiç derdim ve haddim değildi. Mesele şahsiydi, herkesin içine kimse karışmasıydı. Kitleye vurup kümülatif bir sanat çıkarımı yapacak bir durumum da yoktu. Etkisinden çıkamadığım birkaç günün ardından yeni bir arayışa girmiştım.

Bu müziği bir daha duymanın, sahneyi bir kere daha görmenin heyecanı vardı halının saçaklarına bakan boş gözlerimde. Yeryüzün-de bir kez daha olsaydı böyle bir gece? Nasıl olurdu? Nerede olurdu mesela.

“Benimle birlikte dünyanın başka yerlerine gidemezsin, en azından uçakla yani.” diyen sevgili-me baktım. Bilgisayar başında çayını içiyordu, masum. Sakin, terli bir yazı müjdeleyen esintiler balkon perdesini uçuşturdu ya da ben uçuyordum ya da ya-

kında biz birlikte uçacaktık. Evet, uçacaktık. O koltuktaki masum bunu biliyordu.

“Hadi bakalım.” dedim. Ara Malikian'ın dün-ya turunu çıkaralım şimdi. Küçük bir kâğı-da yazdım sıra sıra. Yok Amerika olmaz çok uzak. İspanya, Zaragoza! Buna bir bakalım, salon stadyum gibi mi, yok olmaz.

Paris! Pağii yani.

Casino De Paris. Salona baktım, avuçlarım kaşındı. Tam Paris kırmızısıydı her şey... Her şey yanıyordu; biletler, döviz, çayın altı... Ben... “O zaman vira Paris!” dedim içimden. Bir hafta içinde her şeyi ayarlamıştım. Sadece uçak fobisi olduğunu “sanam” adamı kandır-mak kalmıştı geriye. “Kasımda aşk başkadır.” desem de klişelerle dalga geçen bir insanın (yıldönümü de dedim bir de) nesine güven-sindi. Şanslıydım, güvendi kırmızı gözlerime. Ve kasımda Paris'te sanırım her şey başkaydı.

Sarı yekekliler yeni yeni iniyordu şehre. Anons-lar yapılıyordu. Polisler, tomalar meydanlar-daydı. Şaşkın, heyecanlı, meraklı izliyorduk şehri. Dünya her yerde farklı sınırlarla, aynı mücadelelerin peşindeydi; özgürlükler ve in-sanca Yaşam Hakkı...

Ancak bundan sonra gelebilirdi her şey; kül-tür, sanat, hayatın binbir hoş ve boş detayı. Ancak bu ilk basamaktan sonra seni tam anla-mıyla var edebilirdi çünkü yaşam. İstanbul'da bir gece bir konser sonrası Taksim insana kes-mişti. Dün gibi hatırlıyordum bunu. CRR'den çıkmıştık mayıs ayının son gecesi. Gezi başlı-yordu. Evet o Gezi Olayları... Aynı hisse kapıl-dım bir an. Başka bir kentte, aynı hisse.

Konser salonu, Rue de Clichy Caddesi'ndey-di. Bu cadde aşağı ve yukarı yürürsen park-lara çıkıyordu. Burada her şey seni parklara, ağaçlara götürüyordu. Bir saat önceden ora-daydık. Yol üstünde bakkalımsı bir market-

ten, bir şişe Fransız üzüm suyu aldık. Üstelik bu mantarlı üzüm suları, sudan ucuz ve lezzetliydi. İki de plastik kadeh verdiler bakkaldan. Parka yürüdük ve şişeyi bitirdik. Son-ra konser salonunun önüne dönüp bekle-meye başladık. Cad-de hala sakindi. Sal-onun önünde bizim gibi erken gelenler

ayaküstü laflıyordu. İki kadın keyifle sigara-larını içiyorlardı gülüşerek. Sanki tanıyordum birini. Evet, Ara Malikian'ın karısıydı bu. Fo-toğraflarından daha renkliydi İspanyol yönet-men Nata Moreno. Sevgili-me “Ben bir gidip merhaba diyeyim” dedim sanki arada bir As-malı Mescit'te rastlaşıyormuşuz gibi. O da “Saçmalama! Şimdi bir şey der keyfin kaçır, bak kaç aydır bu konseri bekliyorsun, hem sen sevmezsin böyle şeyleri” dedi, tuttu. Git-tim. Kırık, dökük, şaraplı İngilizcemle saçma durumumu anlattım. “İstanbul'a gelmiştik.” dedi gözleri gülererek. “Biliyorum, o konsere de geldim zaten.” dedim. Sarılarak ayrıldık, çok içtendi. Şaşkın ve keyifliydim. “Gördün mü?” dedim. “Hiçbir şey olmadı. Sakin ol”. Evet daha bir şey olmamıştı gerçekten.

Konser başlamak üzereydi. Baştan aşağı bu kırmızı kadife salon adeta konuşuyordu; “Sol-

dan devam edin lütfen.” Salona girdik ve koltuklara oturduk. Ekip yavaş yavaş sahneye geldi ve sonra Ara Malikian yine zıplayarak, adeta başka bir yerden buraya düştüğünü ispatlarcasına pat diye sahnenin ortasına çöktü mitik bir kahraman edasıyla. O gün için kurduğum hayaller, sevdiğim parçayı da çalsın diye avuçlarıma yazıp sahneye göstereceğim tüm manyak kurmacalar gerideydi artık. Anın içindeydi. Tıpkı buraya kadar beni çağıran bu ezgilerin her kulağıma hücum ettiğinde olduğu gibi. İki saate yakın süren evrensel müzik şöleninde sakince zor oturabildiğim koltuğum, koltuktan sarkan ellerim, yer yer toplanan, bazen hareketlenen dizlerim, yanımdaki sakın Fransız çifti de gülümsetmişti. Konser bitmişti. Uzun süre ayakta alkışlar sürdü. “Vay be!” diyordum kendi kendime arka arkaya. “Vay be! Gece gibi gece.” Şaşkın, keyifli, bitik kalabalığı takip ederek dışarıya yöneldik. Kapının önündeydik şimdi. Ana kapının yanında, başka bir kapıda kalabalık toplanmıştı. “Entrées d’artistes.” Sanatçı girişlerinin yapıldığı bu kapıda yığılma olmuştu. Sevgilime “Sadece duruyorum, valla, sen sigaranı içene

kadar” dedim. Kapının biraz daha açığında kalabalığı izliyordum. Belki de gelirdi kim bilir umuduyla. 3-4 dakika sonra kalabalığın arkasından Nata ellerini açmış bana doğru geliyordu “My friend, come here!” Şaşkınlıkla döndüm, Sevgilime “Sen de gel. “dedi. Elimden tuttu ve bekleyen kalabalığı yararak birlikte yeniden salona giriş yaptık. Dakikalar içinde bu kadar çok saçmalığın olamayacağını kendi kendime hatırlatıyordum ama gerçekten neler oluyordu. Dar bir holde, dev bir deftere, adımı, telefonumu yazdırdı. Yürüyorduk. Az önce sahnede izlediğim tüm ekip hala sahnede enstrümanlarını topluyor ve gülüşerek laflıyordu. Nata önce onların yanına götürdü bizi. Ekibe “Ara’nın istanbul’dan hayranı.” dedi beni işaret ederek. Ekip, “Hola, Hi” diye selamladı. Sonra bu kırmızı dehlizlerden minare merdivenlerle kulise ulaştık. “Bekle sen geliyorum ben.” dedi. Biz daha ne oluyor diye birbirimize bile bakamamıştık.

Evet, kulisin kapısı açıldı. Ara Malikian karşımdaydı. Ve her şey çok saçmaydı. Kurduğum bir dünya hayalin hiçbirinde bu an yoktu. Bu ana ihtiyaç yoktu. Bu ana özlem de yoktu. Ama o şu an paylaştığımız tüm evrenle birlikte tastamamdı, çoktu. Çok içten bir gülümsemeyle selamladı bizi. Tokalaşmak için uzattığı elini tuttum ve “Parmakların için çok teşekkür ederim” Elimi kalbinin üstüne götürdüm ve “Kalbin için de... Ve saçların... Bu kıvrırcık saçların için de çok teşekkür ederim. Ruhları Brahman’a taşıyan arabacı sendin benim için.” dedim. Tezime yazdığım detayları ve yoga felsefesindeki karşılığında bahsettim, o kadar heyecanın içinde. “Teşekkür ederim.” dedi Türkçe bir şekilde. Türk dostları ve köklerinden aşınaydı topraklarımıza. Evet pek bir duygusallaştım evrenin bu oyunu karşısında. Nata’nın gözleri doldu. Sarıldık. Vedalaştık. Nata yine elimden tutarak aşağı kadar götürdü. Ne tür yoga yaptığımı sordu. Kendisinin de ilgilendiğini, belki bir gün İstanbul’da beraber yapabileceğimizi söyledi.

Aşağı indiğimizde kalabalık dağılmıştı. Caddede bomboştu. Yüzümdeki gülümseme gibi... Hadi şimdi hiç konuşmadan yürüelim dedim sevgilime. Hiç konuşmadan...

Bir kasım Paris’i akşamında, biraz ıslak, dar caddelerden otele yürüdük. Biraz ıslanmış gözlerimle, başımı lacivert gökyüzüne kaldırıp “Teşekkür ederim.” dedim. “Harika bir sürprizdi.”

BİR KADIN VARDI

Bediâ KOÇ

Bir kadın vardı
Çok uzun yıllar önce yaşamış
Tıpkı yeni alınmış bir kitap gibi
Merak ve heyecan uyandırdı

Bir kadın vardı
Çok uzun yıllar önce yaşamış
Tıpkı okyanus gibi
Engin ve keşfedilmeyi bekliyordu

Bir kadın vardı
Çok uzun yıllar önce yaşamış
Yüzü yorgun, buruşmuştu hayatın çilesinden
Ama bilgelik vardı gözlerinde

Bir kadın vardı
Çok uzun yıllar önce yaşamış
Güzel şarkılar, türküler, ninniler;
öğütler dökülürdü soluk renkli dudaklarından.
O dudaklar ki susmak zorunda kalmış.

Bir kadın vardı
Çok uzun yıllar önce yaşamış
Bildiği her şeyle göçüp gitmiş
Bu dünya da geriye sadece yaşadığı acıları bırakmış

DÜNYA'NIN İÇİNDE BİZ

Beyza Doğan

Hava kapalı. Gözpınarlarımda birikmiş olan birer hüznün acıları damlaya dönüşerek birer birer bedenimden ayrılıp kaldırım taşları ile buluşmakta. Hep benim sorduğum sorunun cevabını veriyordu gözyaşlarım şu anda bana. Neden bu kadar çok yalnızlık kokardı kaldırım taşları? Kalbindeki yalnızlığın yakıcı duygusunu söndürmek isteyen onlarca insanın gözyaşlarını kaldırım taşlarına akıtırken, yalnızlıklarını da akıtmalarından kaynaklanıyordu bu taşlardaki yalnızlık kokusu. Bu yüzdendi işte.

Açmayacağını bile bile arıyordum. “Bir ümit...” diyordum belki de. “Bir ümit açar ve yıllar sonra o naifliği ile huzur veren sıcacık sesini tekrar duyuram.” diyordum. Sonrası umurumda bile değil. Bir “Alo!” desin yeter. Zaten o konuştuktan sonra konuşabilir miydim? Kalbimdeki acılar birleşip dilimi tutsak eylemezler miydi? Numarasını yıllarca silmedim. Beni, bana haber vermeden terk edişini bile kabullendim ama telefonlarıma cevap vermeyişini kabullenemiyorum. Bedenen yanımda olmayışı benim için sorun değil. Çünkü ben onun ruhunu sevdim, sesinin sıcaklığını sevdim. Hatırıma geliyor bazen siması. Yaşlanıyorum işte. Sadece arada bir hatırlıyorum yüzünü. Arada bir gelse de hiç unutamıyorum dudagının hemen yanındaki ufak benini, dişlerindeki orantısızlıklar belli olmasın diye kahkahalarının yerini hafif tebessümlere bırakırken ki benim,

onun içindeki asıl kahkahalarını duyuşumu ve hiçbir zaman unutamayacağım beni bir daha kimsenin, onun beni sevdiği kadar sevmeyeceğini.

Bugün tam yedi yıl oldu Ömer. O zamanlar genç ve bakımlıydım. Şimdi sanırım biraz kilo aldım ve epeyce yaşlandım. Hatta yedi yıl kadar değil bir on yedi yıl kadar yaşlanmış hissediyorum. Senin acın bana on yıla mal oldu. Bilirim sevmesin ruhunu yaşlandırınları. Ama ne yapayım senden sonra ruhumdaki çocuk bedenimden ayrılmak için canına kıydı ve beni, senin gibi terk etti. Ee zaten çocuğunu kaybeden bir ruhtan genç kalması beklenemezdi. Bu arada, artık senin sevdiğin o yeşil renkteki giysilerimi giymiyorum. Çünkü ben yeşil rengini sevmezdim ama sen seviyordun diye giydim. Fakat benim kahverengini sevmediğimi bile bile yedi yıldır üzerinde kahverengi olduğunu söylüyorlar seni ziyaret eden arkadaşlarım.

Hiç ziyaretine gelmek istemedim Ömer'im. Beni terk etmek bu kadar kolay mıydı senin için? Seni görmemek ne kadar zor gelse de bana, inat için kolaymış gibi davranıyorum. Yokluğun zormuş be Ömer'im. Senin o ağaç gövdesine benzettiğim gövden, huzurla saran kolların olmadan yedi yılı çok zor geçirdim ben. Serçe gibiydim. Sadece ağacın dalında tutunmakta olan bir serçe gibi. Yuvasız, üşümüş ve ruhu ölmüş bir serçe.

Bazen kuvvetli rüzgârlar düşürmeye çalıştı beni. Fakat bırakmadım o ağacın ince, yalın ve yalnız dalını. Çünkü o ağacın dalı seninle yaşadığımız güzel anlarımızdı Ömer'im. Sevdiğin her şeyi bıraktım. Yeşili, uzun saçlarımı, gülüşlerimi... Bir tek seni sevmeyi bırakmadım Ömer. Sen de beni özleyorsun musun, benim seni özlediğim kadar?

Sana sevdiğin karamelli çikolatalardan getirmek istedim. Fakat bana senin için "Yiyemez o." dediler. "Dişleri mi ağrıyor?" dedim. "Gidince anla-sın." dediler. Elime küçük bir şişe su ve bir buket çiçek tutuşturdular. Su ne alaka idi bilmem ama çiçekler çok güzel kokuyordu. Evet, yedi yıl sonra ilk defa seni görmeye geliyorum Ömer. Kana-yan bir kalple, gözlerden dökülen yüzlerce yaşla yanına geliyorum. Bindirdiler beni bir taksiye. Dedim onlara, "Eski evinin adresini biliyorum yürüyerek de gidebilirim." diye. İzin vermedi-ler. Şu an kulağımda telefon, seni aramaktayım. Hala açmıyorsun. Yedi yıl oldu be adam, hiç mi özlemedin sesimi? Neyse taksici arkadaşlarımın söylediği yerde bıraktı beni. Ama burası, burası senin evin değildi ki Ömer. Her yer kahverengi. Her yer bedenlerini kaybetmiş ruhlarla dolu. Her ruh dünyadaki hayallerini tamamlayamadığı için bitkin. Kısacası burası ruhsuz ruhların yeri. Hiçbir bedene hakimiyet kuramayan ruhla-rın yeri. Bu kadar ruh arasında nasıl bulacaktım ruhumun ikizi olan Ömer'imın ruhunu? Elim telefona gitti. Açmayacağını bile bile arıyordum. Bir ümit diyordum belki de. Toprak yollardan kaldırım taşlı yollara geldim. Yalnızlık kokuyor-du bu taşlar. Aynı benim gibi, koca bir yalnızlık. Kabul etmek zor geliyor insana. Hala bir ümit yaşadığını zannettiği insanın bir avuç toprağın altında yatıyor oluşunu. Hayır, Ömer. Sen bu toprağın altında yatmıyorsun. Çünkü seni ha-yat yedi yıl önce bu toprağa değil benim kalbi-me gömdü. Hem de yedi yıl değil yirmi yedi yıl önce. İlk tanıştığımız gün sana "Kalbim çok hızlı atıyor sanırım heyecandan." demiştim ya Ömer o heyecandan değilmiş. Kalbim sana özel bir oda yapmak için kendi odacıklarından vazgeçi-yormuş.

Bu arada sana saçlarımdan bir tutam getirdim. Ne de olsa artık bana yaramayacaklar. Yanına bırakıyorum. Zaten kısa bir süre sonra senin de onlara ihtiyacın kalmayacak beni hatırlaman için. Çünkü kısa bir süre sonra tamamen saç-larım dökülmüş bir vaziyette yanında yatıyor olacağım. Toprağın içinde ben, kalbimin içinde sen, dünyanın içinde biz...

SANKİ DÜNYA BENMİŞİM GİBİ

Zeynep KAYA

Sevgili,

Kollarımda ağladığın yerden yazıyorum bu mektubu sana. Omuzlarımı omuzlarına dayayabildiğim her an sanki daha çok var olabileceğimmişçesine, kollarında ağlamaya ihtiyacım var burada. Beni, içimdeki gerçek kendimi kabullenebilen bir tek sen varsın sanki yanı başımda. Çevremdeki herkes; onların çocuğu, kardeşi, arkadaşı oluşumu kabullenebiliyor yalnızca. Ve ben, onların olmadıkça var olamıyorum bu dünyada.

Geçen günlerin ardından, hâlâ o tren istasyonunda bana, gözlerinden dalıp gelen o bakışlarını düşünüyorum. Sanki, dünya benmişim gibi. Beni dünyaya sığdıramayan bakışlardan, beni dünya kılan bakışlara kaçışım bundan. Bundan sığınıyorum bu kelimelerin ardına. Senin bana kelimelerden ördüğün bu örtüyü örtüp bedenime, mektup mektup sığınıyorum dünyana.

Kimsenin olmak istemiyorum. İstemiyorum, iyeliklerin çukurunda boğulmak ve düşmek gözlerinden benliğimin. Senin olmasam ama sen olsam olmaz mı? Kalbindeki dünyada bir yer versen bana, içinde, benliğinin bir damlasından damlasam derin denizlerine...

Ellerim, gözlerim ve dileklerim; birinin evladı, arkadaşı ve kardeşi olmak istemiyor artık. Benim ellerimle tutmaya, gözlerimle görmeye ve dileklerini benimle dilemeye kalkışma! Ama ellerin tutsa ellerimi, gözlerin baksa gözlerime ve dileklerin okşasa dileklerimi; benliğimle var olsam yanında, sığabilsem şu koca dünyaya; nehirlere ve denizlerden çok kucaklardım seni dostça.

Sana sen dediğime bakma, içimdekileri yalnızca sana dönebiliyorum çarpıtmadan, ondan böyle kızıyorum sana. Sahi, düzelttin mi şu işleri? Hani o uzak diyarlarda çok önemli işlerin vardı ya. Ne zaman gelirsin, omzunu ne zaman dayarsın omzuma merak ediyorum. Benliğimin bir damlası bir süredir uzak diyarlarda.

Sen sormadan söyleyeyim, iyiyim ben de. İçimde alabora olan her şeye rağmen, iyiyim. İyi olacağım daima. Şu sıralar hep gittiğim çiçekçi öyle güzel gelmiyor artık gözüme. Başka bir şeyler arıyorum. Belki de o hep bahsettiğin kitapçıya giderim. Çiçeklerden daha hassas bir şeye ihtiyacım var sanki yamacımda.

Ayna karşısında saatler geçiriyorum bu aralar. Öylece bakıyorum yüzümün her bir karışına. Gözlerim ışık vurunca hafif sarıya çalıyormuş, kaşlarımın biri diğerine nispeten daha kalın gibi. Dudaklarımda hep yerini koruyan birkaç çatlak var, yanaklarımdaki ince tüyleri okşuyorum biraz. "Bu ben miyim?" diye soruyorum sonra. Benliğim suretimden mi ibaret? Öyle işte, sıkımayayım seni sayfa sayfa suretimin betimlemesiyle. Bir de yazmaya alıştırdım kendimi. Önüme bir kâğıt alıp sayfalarca karalıyorum. Mektup yazıyorum daha çok sana. Sanki sana yazdıkça daha çok var olabileceğim gibi, benliğime güven duyan bir tek sana, yazıyorum sayfalarca.

Sanki, dünya benmişim gibi attığın o bakışın hatırına, ayna karşısında, kelimelerden bir benlik inşa ediyorum sana, bana ve dünyaya...

POLAT GÖKTAŞ İLE SÖYLEŞİ

Hoş Geldiniz! Başlamadan önce, sizi henüz tanımayan okuyucularımız için kendinizi kısaca tanıtabilir misiniz? Polat Göktaş kimdir?

Temelde teknolojiye olan ilğim ve çevremdeki dünya hakkındaki bitmek bilmeyen merakım ile bilim insanı olma yolculuğuma başladım. Ankara Üniversitesi'nden birincilikle mezun olduktan sonra Bilkent Üniversitesi'nde Elektrik ve Elektronik Mühendisliği alanında yüksek lisans ve doktora derecelerimi tamamladım. Fulbright bursu ile Harvard Tıp Okulu'nda ve Massachusetts General Hospital'deki Wellman Fotomedisin Merkezi'nde doktora araştırmaları yaptım. Bu araştırmalarım, özellikle vitro tanı için hücrel bilgiyi belirlemede ve sınıflandırmada odaklandı ve sağlık üzerindeki yapay zekâ etkisine dair perspektifimi genişletti. Fulbright sonrası, Dublin'deki araştırma faaliyetlerine devam ediyorum ve şu anda UCD Bilgisayar Bilimleri Okulu ve CeADAR'da Kıdemli Veri Bilim Uzmanı olarak görev yapıyorum. Burada, sağlık hizmetleri için yenilikçi yapay zekâ modelleri geliştirmeye odaklanıyorum.

Kariyerim boyunca elde ettiğim başarılar arasında; 2016 Lindau Nobel Ödülü Sahipleri Toplantısında Genç Bilim İnsanı Ödülü, 2017 IEEE AP-S Doktora Araştırma Bursu ile dünyanın en üst düzey doktora öğrencisi olarak seçilmekle, 2020 Marie-Curie Bireysel Bursu, 2021 ODTÜ Serhat Özyar Yılın Genç Bilim İnsanı Ödülü ve diğerleri bulunmaktadır. Ayrıca, Marie-Curie Mezunları Derneği Bülteni'nin ve Fulbright Chronicles dergisinin editöryal yayın kurullarında görev yapmaktayım. Çalışmalarım, teknoloji ve sağlık alanlarının bir bileşimini temsil etmekte olup, gelecekteki zorluklar için yenilikçi çözümler üretmeye devam ediyorum.

2016 yılında fizik alanında düzenlenen 66. Lindau Nobel Laureate Meeting'e katıldınız. Bu deneyimin araştırmalarınıza ve profesyonel ağınıza olan etkilerini anlatır mısınız? Bu tür uluslararası bilimsel toplantılardan aldığınız ilhamlar kariyer hedeflerinize nasıl yansıyor?

Almanya, Lindau'da gerçekleşen 66. Lindau Nobel Laureate Meeting'e katılımım, araştırma tutkumu derinleştirdi ve küresel bilim topluluğuna olan katkı taahhüdümü pekiştirdi. Bu prestijli etkinlik, sadece bilgi sunmakla kalmayıp, farklı disiplinlerden ve geçmişlerden gelen zihinlerin bir araya gelmesiyle bilimin ne başarabileceği konusunda geniş bir vizyon sağladı. Fizik odaklı bu toplantıda alanın önde gelen uzmanlarıyla derinlemesine diyaloglar kurma fırsatı buldum. Lindau toplantısı, ağ oluşturma ve entelektüel alışveriş fırsatları sunarak, çalışmalarımın yönünü etkileyen ve gelecekteki işbirlikleri için kapılar açan uzun süreli bir etki yarattı. Harvard Tıp Okulu'nda bir doktora sonrası araştırma görevlisi ile tanıştım, bu da sonrasında Fulbright

Araştırmacısı olarak çalışma fırsatına dönüştü. Lindau toplantıları, yüksek kaliteli akademik kurumlar ve değerli bağlantılara erişim sağlayarak kariyer yolunu şekillendirmemde kritik bir rol oynadı.

Lindau Mezunları olarak saygın konumum, ayrıca genç nesillere yol gösterme görevlerim, Türk Nobel Topluluğu Yönetim Kurulunda ve IEEE Tıp ve Biyoloji Mühendisliği Topluluğu - Öğrenci Mentörlük Programı'nda (IEEE EMBS SMP) danışmanlık yapmamla birleştiğinde, Lindau Toplantısına katılacak gelecek nesillerin genç bilim insanlarına şu tavsiyeleri verebilirim: Açık ve sorgulayıcı olun, aktif olarak ağ kurun; mentörlük arayışında olun; toplantının ötesine geçin, niçininizi hatırlayın, topluluğa bilgilerinizi aktarın. Toplantı sona erdikten sonra bağlantılarınızı sürdürün. Umarım 2024 ve sonrasındaki toplantılara katılacak genç bilim insanlarının kariyerlerinde ilham verici bir etki yaratır.

Çeşitli prestijli burs ve ödüllerle tanınmışsınız, örneğin Marie Skłodowska-Curie Bireysel Bursu ve Fulbright Doktora Araştırma Bursu gibi. Bu ödüllerin kariyerinize etkilerini detaylandırabilir misiniz? Ayrıca, bu tür rekabetçi burs programlarına başvururken izlediğiniz stratejiler ve genç araştırmacılara verebileceğiniz tavsiyeler nelerdir?

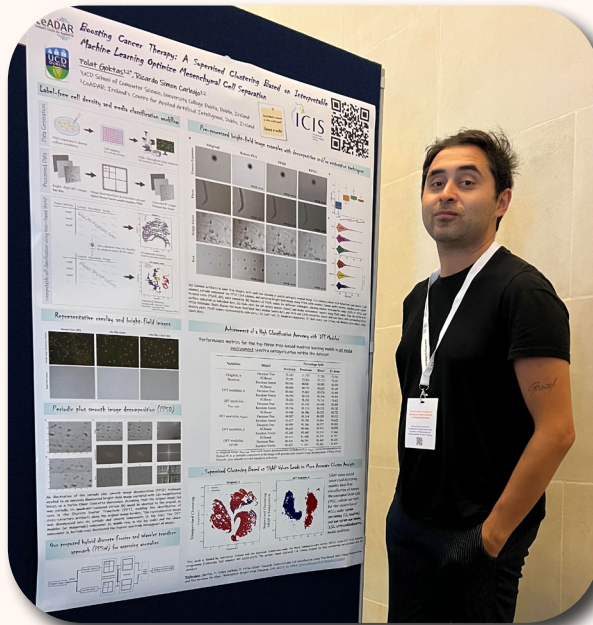
Prestijli burslar, kariyerimde önemli bir rol oynayarak araştırmacı olarak gelişime katkıda bulundu. Özellikle, Marie Skłodowska-Curie Bireysel Bursu, Avrupa'da ve uluslararası düzeyde bilimsel bir ağ kurmamı sağladı, disiplinlerarası ve sektörler arası iş birliklerine olanak tanıdı. Bu burs, araştırmalarımın kapsamını genişletmemi ve yapay zekâ projelerine odaklanmam için mali destek sağladı. Fulbright Doktora Araştırma Bursu ise, ABD'de çalışarak global bir perspektif kazanmamı ve alanımdaki lider akademisyenlerle çalışma fırsatı bulmamı sağladı. Başvuru stratejileri ve tavsiyeler: Araştırmanın özgünlüğünü vurgulayın, önemini ve getireceğiniz yenilikleri açıklayın. Burs programının önceliklerini ve kriterleri-

ni iyi anlayın. Hazırlıklı olun. Akademik ve profesyonel ağınızı kullanarak başvurunuzu güçlendirin. İletişim becerilerinizi geliştirin, mülakatlarda açık ve ikna edici olun. Detaylara önem verin. Önerilen formatlara uygun hareket edin. Azimli olun ve alternatif planlar yapın. Birden fazla programa başvurmayı düşünün. Bu tavsiyeleri, genç araştırmacılara prestijli burs programlarına başvururken rehberlik etmesi ve onların bu rekabetçi süreçte öne çıkabilmelerini sağlamak için veriyorum. Her başvuru, sizin ve çalışmalarınızın global bilim topluluğu tarafından tanınmasına bir adım daha yaklaşmanızı sağlayacaktır.

Harvard Tıp Okulu'nda, Wellman Fototıp Merkezi'nde Fulbright Doktora Araştırmacısı olarak görev aldınız. Bu deneyimin, araştırmalarınıza ve kariyerinize katkılarını anlatabilir misiniz? Harvard'da hangi projelerde yer aldınız ve bu projeler disiplinler arası yaklaşımlarınızı nasıl şekillendirdi?

Harvard Tıp Okulu'nda Wellman Fotomedisin Merkezi'nde Fulbright Doktora Araştırmacısı olarak geçirdiğim süre, kariyerimde dönüm noktası oldu ve araştırmalarımı şekillendirdi. Prof. Seok Hyun(Andy)Yun liderliğindeki projem, optik mikroskopi ve yüksek çözünürlüklü görüntüleme teknikleri kullanarak tek hücre düzeyinde canlı hücre davranışlarını izlemeyi amaçladı. Bu çalış-

ma, kanser ve anemi teşhisinde kullanılmak üzere hücrelerin optik özelliklerini sınıflandıran algoritmalar ve görüntü işleme teknikleri geliştirdi. Harvard'da multidisipliner bir ortamda çalıştım ve bilgisayar bilimi ile biyoteknolojiyi birleştirdim. Bu süreç, yapay zekâ ve makine öğrenmesi kullanarak büyük veri setlerinden hücresel bilgileri otomatik çıkarma yeteneğimi artırdı. Uluslararası konferanslarda sunum yapma fırsatı buldum ve global bilim topluluğu içinde tanındım. Harvard'daki deneyimlerim, multidisipliner yaklaşımları benimsememi sağladı ve sağlık teknolojileri ile yapay zekâ uygulamalarında ileriye dönük projeler geliştirme konusunda bana ilham verdi.

Özellikle, yapay zekanın sağlık sektöründe uygulanması ve etik meseleler üzerine yoğunlaştığınız çalışmalarınızda, bu teknolojilerin toplumsal ve tıbbi sonuçları üzerindeki etkilerini nasıl şekillendirmeyi hedefliyorsunuz?

Yapay zekâ (AI), sağlık sektöründe devrimsel bir potansiyel taşıyor. Harvard Tıp Okulu'nda ve sonrasında yürüttüğüm çalışmalarda, AI teknolojilerinin hastalık teşhis ve tedavisinde nasıl etkili kullanılabileceğini, hastaların yaşam kalitesini nasıl artırabileceğini ve tıbbi süreçlerin verimliliğini nasıl iyileştirebileceğini inceledim. Örneğin; kanser teşhisinde, AI destekli patolojik görüntü analizi ile insan gözünün kaçırabileceği detayları belirleyerek erken müdahale şansını artırabiliriz. AI, genetik ve yaşam tarzı verilerini analiz ederek kişiselleştirilmiş tedavi planları oluşturabilir, tedavi etkinliğini artırırken yan etkileri azaltır. Hastane operasyonlarının optimizasyonu gibi alanlarda da AI, sağlık hizmetlerinin verimliliğini artırabilir. Ancak, AI uygulamalarının etik ve toplumsal sorunları da beraberinde getirdiği için, veri gizliliği, algoritmik önyargı gibi konularda dikkatli olunmalı. Bu bağlamda, AI'ın sağlıkta sorumlu kullanımını teşvik etmek ve etik kurallar geliştirmek üzerine çalışmalarım devam ediyor. Bu teknolojinin sağlık hizmetlerini iyileştirmek için güvenli ve adil bir şekilde entegre edilmesi, araştırmalarımın odak noktasını oluşturuyor.

Son olarak, yapay zekâ ve disiplinler arası araştırmalara ilgi duyan genç araştırmacılara tavsiyeleriniz nelerdir? Bu alanlarda başarılı olmak için gerekli olan en önemli beceri ve özellikler nelerdir?

Elbette, AI ve disiplinler arası araştırmalarla ilgilenen genç araştırmacılara yönelik tavsiyelerimi ve düşüncelerimi paylaşabilirim. Bu alanlarda başarılı olmak isteyen genç araştırmacılara tavsiyelerim şu şekildedir:

- **Sürekli Öğrenme ve Uyum:** AI ve teknoloji sürekli geliyor. En son trendleri, araçları ve teknikleri öğrenmek için sürekli bir öğrenme taahhüdünde bulunun.
- **Matematik ve Programlama Becerileri:** AI, matematik ve istatistik üzerine kurulu. Güçlü bir matematiksel temel ve iyi programlama becerileri, başarılı algoritma tasarımı ve model geliştirme için çok kritik.
- **Eleştirel Düşünme ve Analitik Yetenek:** Veri setlerini yorumlama ve modellerin sonuçlarını analiz etme yeteneği, projelerde başarı için kritik.

- **İş birliği ve İletişim Becerileri:** Disiplinlerarası araştırmalar, çeşitli uzmanlık alanlarından insanlarla işbirliği yapmayı gerektirir.
- **Yaratıcılık ve İnovasyon:** AI ve disiplinler arası projeler, keşif ve yenilik gerektirir. Mevcut problemlere yaratıcı çözümler üretilebilmek önemli.
- **Etik ve Toplumsal Bilinç:** AI teknolojilerinin etik ve toplumsal etkilerini anlamak ve bu bilinçle hareket etmek, araştırmalarının toplum üzerinde olumlu bir etki yaratmasını sağlar.
- **Dayanıklılık ve Azim:** Karşılaşılan zorluklara rağmen motivasyonunuzu koruyabilme ve uzun vadeli hedeflere odaklanabilme yeteneği, bu alanda başarılı olmanın anahtarıdır.

Bu öneriler, yapay zekâ ve disiplinler arası çalışmalarda başarılı olmak isteyen genç araştırmacılar için temel beceri ve nitelikleri kapsıyor. Düşüncelerimi ve önerilerimi okuduğunuz için teşekkür ederim.

Ahmet Yılmaz TUNCER

ÇOCUK İŞTE

Onlar çocuk
Bir duvarın önünde
Biri erkek biri kız
Onlar çocuk
Gözlerine bakın
Karınları açtır inanın
Onlar çocuk
Böyledir çocukluk
Gülmektir
Oynamaktır
Gelirse zamanı ağlamaktır
Hiroşimada bir kız çocuğu vardı
Uçaklara köpükten bombalar savuran
Ne uçaklar gördü o köpükten bombaları
Ne o kız çocuğuna acıdılar
Şimdi ağalar beyler
Pek de önemli bayanlar
Zamanıdır tüm çocukların
Ellerinden tutmanın
Ellerine uçurtma vermenin
Balon vermenin
Ve şeker yiyebilirsiniz diye dünyayı
Yakmanın tam zamanıdır
Ne kadar çocuk varsa
Bilin o kadar
Sevgiye zaman vardır
Ve belki hepimizin bir
O kadar ömrü vardır

İÇİMİZDEKİ ÇOCUK

-The Kid-

Elvan KAYMAK

Hiçbir konuyla tesadüfen ilgilenmezsiniz. O konu bir şekilde odağınıza girdiyse siz hazır olduğunuz için girmiştir. Hiçbir yazıyla, kitapla, şarkıyla ve filmle tesadüfen karşılaşmazsınız. Herhangi bir sosyal medya hesabının bile size görünmesi için hazır olmanız gerekir. O çok beğendiğiniz kitap ve hayran kaldığınız yazarın hayal dünyasıyla tanışmanız asla tesadüf değil. İzlediğinizde sizi ağlatabilecek kadar duygulandıran o filmin de... Sırf siz o duyguyu yaşayabilin ve içinizdeki kendi yarattığınız maske duygulardan ve sahte egolardan çıkın diye sizin hazır olmanızı beklediğine emin olabilirsiniz. Her biri fark etmeniz için, her biri mucize, buna inanın.

Tam da bu günlerde şifalanmanın en güçlü çalıştığı zamanlardayken izlenebilecek harika bir Bruce Willis filmi. Yazının bundan sonraki kısmı film hakkında spoiler içerir. Filmi izledikten sonra okumanızı öneririm.

Hani hep klasik haline gelmiş bir tabir vardır ya; çocukluğuna inmek... Bu film sizi tam da oraya götürüyor. Russ geçmişi adeta unutup silmiş yepyeni bir hayatta koşuştururken ilginç bir şey olur. 8 yaşındaki hali bir şekilde karşısındadır. Kahramanımız ilk başta inanmasa da alıştığı yaşamını sürdürmek istese de ansızın karşısına çıkan bu masum çocuğun mesajını vermeden gitmeye niyeti yoktur. Başlarda yüzleşmekten korksa da çözüme kavuşturmadan kurtulamayacağını anlayan Russ, geri dönebilmesi için ufaklığa yani kendisine yardım etmeye karar verir. Kendiyle bütünleşip unuttuğunu sandığı hatıralarıyla karşılaştığında hayatıyla ilgili büyük farkındalık ve yüzleşmeler yaşar. İçindeki çocuğa sarıldığında ise artık her şeyi biliyordur. Kendini yanlış inanç kalıpları yüzünden yıllarca cezalandırmış olduğu gerçeğini fark eder ve çocukluğuna sarılır. Dönüşmek için bekleyen tüm negatif inanç ve duyguları sevgiye dönüştür.

Film aslında gerçek hikayelerden uyarlanmış; senden, benden, bizden...

Hangimiz kusursuz bir çocukluk geçirdik ki? Hatırlamak bile istemediğimiz, utanç duyduğumuz, korkup saklandığımız, çok fazla kırılıp da çocuk kalbimizle anlam veremediğimiz kim bilir neler yaşadık. Emin olun bilinçli aklımızla her ne kadar onları unutmamızın bir yolunu bulsak da bilinç dışımızda kayıtlı her biri. Her bir hikâye bizi biz yapan ve şimdiki tepkilerimizi yöneten benliğimiz haline getirmiş bizi. Orada durup fark etmemizi ve tüm o korkuları, kırılmışlıkları, masum çocuk yüreğimizin yaşadığı acıları fark edip sevgiye dönüştürmemizi bekliyorlar. Dönüşelim ki şimdi ve şu anda verdiğimiz kararlar ve tepkilerimiz bizi mutlu eden şeyler olsun. Dönüşelim ki artık o masum çocuk, zamanında elinden geleni yapmasına rağmen yetersiz kaldı diye, şimdi kendimizi cezalandırmaya devam etmeyelim.

Yazının başında da belirttiğim gibi; şimdi burada oturup bu yazıyı okumanız tesadüf değil. Buna emin olabilirsiniz. Hepsini bizim özümüze giden yolumuzu bulabilmemiz için birer rehber. Sevgiyi, gerçek anlamıyla kendimizi ve sevdiğimizleri affedip huzurlu ve ilahi sevgiyi bulmamız için önemli yön tabelası her biri. İçimizdeki çocuğa sevgilerle...

Yazının başında da belirttiğim gibi; şimdi burada oturup bu yazıyı okumanız tesadüf değil. Buna emin olabilirsiniz. Hepsini bizim özümüze giden yolumuzu bulabilmemiz için birer rehber. Sevgiyi, gerçek anlamıyla kendimizi ve sevdiğimizleri affedip huzurlu ve ilahi sevgiyi bulmamız için önemli yön tabelası her biri. İçimizdeki çocuğa sevgilerle...

BAK! (LOOK!)

Ebrar ÖZDEMİR

Karikatüristik

ZERRE

İlayda Eylül YILMAZ

Bazen, bilhassa da geceleri daha sık, daha uzun düşünürken buluyorum kendimi. Bir an için herkesi, zihnimde yarattığım ikinci bir ben olarak biçimlendiriyorum. Benden daha çok ben olan bir seyirci, aniden ışığın altında tüm kavuşamayanlara ders verircesine kollarını kavuşturmuş bir şekilde beliriyor. Onunla ben, geçmişe bakabiliyorum.

Biraz yorgun hissediyorum bugünlerde. Zihnim fazlasıyla karışık. Hayat beni büyük bir düelloya çağırıyor sanki.

Yüzleşmek, kendimle yüzleşmek... En zoru da bu ya zaten...

Nereye kaçarsan kaç, istediğin kadar uzaklaş bir pranga gibi sarılı her zerrinde, biliyorsun.

Kaybolmuş ve yalnız hissettirdiği anlar pek sık esir alıyor seni. Dayanamıyorsun. Çerçevesiz duvarları izlettiren, yansımandan gözüken kişiye sırtını dönüp, ölümcül darbeyi vurmasını izleyecek kadar dayanılmaz hem de.

Ama zaman geçtikçe, büyüdükçe, babanın geçtiği yaşlar kadar olabildiğinde mesela, o yara o kadar da dayanılmaz gelmiyor sana. Sırf insanlar dokunsun diye kanatmıyorsun artık.

Büyüme böyleymiş sanırım diyorsun kendine, şimdilerde yaşamak böyle hissettiriyormuş.

Biraz sancılı oluyormuş ama alıştıyormuşsun sonunda.

Alışmak... Her şeye, herkese alışmak. Tüm anıların bir kanser gibi zihnini sarmasına izin vermek.

Çocukken yani henüz o kadar da büyüme-mişken her acı evinde aynı söz yankılanırdı. Bu yüzdendir ki alışmak bana hep iyi gözükürdü, acı diner, keder biter.

Alışmak sadece bana iyi gözükürmüş. Bunu da büyüyünce anladım.

Yaşamak için benliğini öldürdüğün anmış. Bundan ibaretmiş.

Yüreğin o dayanılmaz acının karşısında bile sakin çarpmaya başlarmış.

Aniden bambaşka bir evrene açılmış kapıların. Kalbin hangi acıya kırılırsa kırılın sen aynı acıya ağlarmışsın.

O acı, tüm acıları aşığılmış gözünde.

Sol gözün pınarına artık o kadar da sık dolmuyor yaşlar.

İncilerin çok sık süzülüyor.

Ellerin başkasının gibi hissettirmiyor.

Kalbin her an sana ihanet etmeye hazır, attığın adımları takip eden bir düşman gibi hep peşinde.

Kendi şeytanını avuçlarında tutuyor insan. Elleri, gözyaşını silmek için her uzandığında şeytan bir damla daha su içiyor.

Biraz daha dönüyor hayata.

Büyüme böyle hissettiriyor.

ANLATAMIYORUM

Ümran PEKŞEN

Bu yazın ortasında tüylerimi diken diken eden ne ola ki? Karamsar olduğumu söylüyorlar, belki de haklılar. Zamanla daha çok anne benzer oldum. Düşüncelerimi hislerimi tarumar eden her ne varsa içimi savaş meydanı gibi hararetle bir hâle sokuyor. Bu mide bulantısı, hangi uzvumda olduğumu kestiremediğim anlamsız ağrılar... Dışım da tek bir kurşun sesi, tek bir kılıç darbesi hissedilmez oysaki. Ama şu tüylerimin isyan eder gibi dimdik duruşu, bedenimi titretiş. Anlayabiliyor musunuz? Ah evet tabi şeytan dürtmüştür elbette, başka ne olacak! Saat ikiye geliyor, neden hâlâ uyumadım? Oysa bu sabah ne kadar da erken kalkmışım sanki her şey yolundaymışçasına. Ben çok neşeli biriyimdir aslında, kimse pek inanmıyor. Ara sıra gırtlığıma dayanmış sancıları ağzımdan taşıyorum diye ne tantanalar kopuyor bir görseniz. Dayanmak için verdiğim çabayı iki sitemkâr sözle paramparça ediyorlar, sonra neşemi büsbütün kaybediyorum. Uzun sürmüyor ama, hemen toparlanıp tekrar gülüyorum. Bırak efendi bırak! Beni biraz bana bırak. Odanın karanlık tavanı boğazıma dayandı da ondan mı bu yutkunamayışım? Karanlık ne kalbim ne fikirlerim; karanlık boğazıma yapışmış bir çift el, gözümde akan bir bulanık gözyaşı. Sahi ne diyordum, başım ağrıyor, evet evet, neden uyumadığımı bilmiyorum ya da bilmek istemiyorum. Ağzımın içindeki şu minik yara ne fena öyle, aynada dudağımı dışarıya doğru katlayıp bakıyorum, orada duruyor. Somut yaraları hep çok sevmişimdir, var olduğunu göstermek için ekstra bir çabaya ihtiyaçları yoktur. Beni yormayan, acı veren ama yormayan... Durun durun gitmeyin! Söz veriyorum daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Bakın dışardan köpek sesleri duyuluyor, yine Bulut'u kızdırdılar herhalde. El kadar hayvan, havladıkça insanlar korkup sopalara sarılıyor. Ne yalan söyleyeyim sopaya sarılmasam da yanından geçerken içim titriyor bana da havlar diye. Ama çoğu zaman havlamıyor. Belki de neden bu kadar çok havladığını anlayabildiğimi farkındadır, umarım farkındadır. Yalnız hissetme Bulutçuğum, insanları boş ver, fazla ses sevmiyorlar. Benim pek sesim çıkmaz, Allah'ın sessiz kulu sen değilsin de benim sanki. Konuşabildiğim hâlde konuşamıyor olmanın sancısını çekmekteyim. Saat üç oldu. Hâlâ uykunun zerresi yok gözümde ama bir sızı gibi beynimden gözlerime doğru yayılan bir ağrı var. Dolaptaki biber dolması umarım bozulmamıştır, yarın yemek istiyorum. Umarım bu mide bulantısından kurtulmuş olurum o vakte kadar. Duvarda asılı duran Barış Manço posterini gözümün içine bakıyor "Yaz dostum!" diyor bana, "Yaz!" Yazıyorum Barış abi, yazıyorum lâkin anlatamıyorum. Anlıyorsun değil mi?

Kadir GÖKÇE

HARMAN ZAMANI

Büyüdükçe içimdeki çocuğun yaşı
Şakakları ağarıyor biliyorum
Yaş aktıkça içimde bir yerlere
Bir yerler yeşeriyor biliyorum

Şimdi demir suratlar arasında yaşamak
En renkli baharın ortasında kış olmak
Ne zor bilir misin biçareyken hoş olmak
Ağlayarak giydim maskemi, gülüyorum

Samanı yığılı ömrümün ekin tarlaları
Tutuşmuşken halihazır ateşini harlamalı
Kadrim belliyken kimse kaderimi sormamalı
Kör terzim öldü diktim kefenimi geliyorum

Serhat ŞAHİNBAŞ

SUSMAYAN KALEM

Kalemimi susturamıyorum ey kâğıt!
Yazılıp çizilmekten bıkmadın mı sen
Ne derdim varsa çektin, bu nasıl çiledir
Tek suçun susmaz kalemime itaat etmektir

Hiç üzülüyor musun bu haline
Üstüne sinmiş siyah gözyaşlarım
Görmüyor musun kararıyor hayatın
Bu suçta kalemime ben de ortağım

Bekleme gözyaşlarımın dinmesini
Onlar akar gider sessiz sessiz
Vakit, temizlenme vaktidir şimdi
Ne olur artık şu kalemime söz geçir!

ADIN PUSULA

Ahmet Egemen BAŞ

*Gökyüzünü gözlerinin arasında topladım
Ve bir damla yaşınla bütün şehri suladım*

Ruhumda bir sevda filizleniyor
Karanlık çökmüş şehirlerden yazıyorum sana
Bir iplik gibi büyüyor içimde geceler
Rüzgar esmiyor baygın bütün mevsimler
Sen bir şiirsin et ve kemikle yazılmış
Yanan gözlerinden okunuyor mısraların
Çıkmaz sokaklarda ansızın karşılaşıyoruz
Adımlarımız aynı yöne çıkıyor
İkimiz de hayatın ırmağında çalkalanıyoruz
Sen göz kırptıkça benim içimde yıldızlar büyüyor
Kır papatyaları selam veriyorlar gözlerine
Ağaçlar sanki ormanında bir kolordu
Dudaklarının arasında cılız isimleri saklayan
Yüzük parmağımla dokunursam sana
Şah damarından akan kanlar gibi
Bana bir o kadar yakın
Bana bir o kadar ırak.
Ne vakit seni karşımda görsem
Ayaklarıma dolanıyor ince tülde bir perde
Ruhumun en tenha köşesinde sızılar duyuyorum
Sağanak yağmurlar alıyorlar beni gecenin koynundan
Bir şiir yağıyor gökten dolu dizgin mısralarla
Şiirlerin altında iliklerime kadar ıslanıyorum
Her yanıma gözlerin batıyor durmaksızın
Ben kirpiklerine kadar şahidim
Irmaklardan akan damlalarını gördüm
Bu sırrı kimseler bilmez
Ben ve gözlerin arasında bütün mesele
Gözlerin yalnız bana şarkılar söyledi
Bu bir öyküyse bir yarısı sensin
Öbür yarısı benim.

Sen hiç durmadan benden kaçıyorsun
Ben dört kutsal nehri aşıp seni arıyorum
Sana dervişlerin kitabından yedi mucize sunuyorum
Tükenmek bilmeyen umutlarımla geliyorum kapına
Gökyüzünün sonsuzluğunda eriyor dudaklarım
Ve ben bu sonsuzlukta ellerine yıldızlar saçmışım
Her şehirden erguvanlar toplayıp saçlarını tariyorum
İpektenmiş gibi ilmek ilmek ellerimde raks ediyorlar
Bir şiir ahengiyle dolanıyor ismin dudaklarıma
Ben seni hangi köşede görürsem orda yanıyorum
Her köşede bir yabancı çıkıyor karşıma
Sen yağmur gibisin yağıyorsun gözlerimden
Sokak sokak ıslanmış tüm şehir
Bir lahza dahi olsa ellerini tutmak istiyorum
Anka kuşları kanat çırpıyorlar ıssız vadilerde
Dağlar ellerin altında eriyip gidiyorlar
Musanın asasının ortasında yarılan kızıl deniz
İbrahimin ateşten güllerine sarılıyor
Ve sen bu döngü arasında uykularımı bölüyorsun
Gözlerimle gözlerin arasında yedi cihan dolanıyor
İsmin arafta kalmış bir denklem sanki
Adını duyduğumda güneş batıdan doğuyor
Bir hasret gibi tütüyorsun dudağımda
Ben bu yorgun kalabalıktan ansızın sıyrılmışım
Kırk gün kırk gece kapıda tozlu şiirler yazıyorum
Mısra başlarında karşılaşıyoruz seninle
Şiiri de gözlerinde bitiriyorum
Belki aynı anda aynı şeyleri düşünüyoruz
Belki de bir zamanlar çölde defalarca rastlaştık
Aynı seraptan çok kez su içtik
Kalu belada ruhlarımız beraber yeminleşti
Duru bir göğün altında ıslanıp dudaklarını dinledim
Dizlerim karşında bir ip gibi çözülme verdi
Ay seni gördüğü vakit gökyüzünde dağılıyordu
Zifirden bir karanlığın bulutları çökmüştü üstüme
Sen benden ayrı bir çok şiire yazıldın
Ben seni düşünmeden tek mısra dahi yazmadım

ANTİK KENTLER DÜŞLERİ-İZMİR

Nur KAPICI

Zor ve buhranlı bir zaman dilimindeyim. Hayat öyle ya da böyle geçiyor, biliyorum. Sadece bu anların daha hızlı geçmesini istiyorum hayattan. Ne çok planlar yapsak da hepsini gerçekleştiremiyoruz bu hayatta. Bazen de hayat bizim için planlar yapıyor. En güzeli her şeyi kontrol etmeye çalışmamak, hayatın kendi akışında yolunu bulmakmış. Küçükken hep söylerlerdi, anlamazdım ne demek istediklerini. Yaşım ilerledikçe anlıyorum çoğu şeyi, bunu da anladığım gibi.

Uzun zamandır planlar yaptığım ama bir türlü gidemediğim İzmir'de bulmuştum kendimi. Şaşırtıcı bir deneyim oldu benim için. Bir şehri tanımlayan otogarlarıdır benim için. Otogarlar nasılsa şehirde öyledir diye düşünürüm. İzmir otogarından indiğimde çok eski ve karışıklığı ile kucaklaştım önce. Şehir merkezine giderken gecekonduların olduğu yerlerden geçtik. Merkeze geldiğimde ise bambaşka bir İzmir'le karşılaştım. Sokakları beklediğimden daha çok yeşillığe sahipti ve sokaklarında yürümek daha huzurlu hissettirdi. Alsancak, Kordon ve Kültür Parkı gördükten sonra Agora Ören Yerine doğru yola çıktık. Tarihi bir yerleşim yeri olan Konak ilçesinde olan ören yeri Kemeraltı ve Kadifekale arasında kurulan

Symrna Antik Kenti'nin Helenistik ve Roma dönemlerinde idari, sosyal, kültürel ve dini işlevlere sahip kent merkezidir. "Agora" kelimesi ise kent merkezi, çarşı, pazaryeri anlamına gelmektedir. Agora Ören Yerinin, İyon agoralarının en büyük ve en iyi korunmuşlardan biri olduğunu öğrendim.

Akarca Plajında kamp alanında bir haftalık kamp sürecimiz başlamıştı. Açık havada workshoplara ev sahipliği yapan ağaçlık alanın altında bir atölye alanımız vardı. Diğer bir tarafta çadırlarımızla yaşam alanı oluşturmuştuk.

Bir gün boyunca Akarca Plajını boydan boya yürüdük. Güneşin altında da olsa yaşadığımız deneyim bizim için oldukça ilginç. Bir ucunda bataklık bir alana gelmiştik. Burada Teos Antik Kenti'nin liman kalıntılarını görmek beklemediğimiz bir şeydi. Bu kadar yürümüş müydük? Teos Limanı antik kentlerden en çok kalıntısı günümüze ulaşan limanlardan olduğu için çok kıymetlidir.

Akarca'da daha çok yazlıklar bulunduğu için burada eskiden beri yazları buraya gelen yerel halk buranın asıl kullanıcısıydı. Bu açıdan da oldukça güvenli bir yerdi aslında.

Bir sonraki gün Teos Ören Yerine gittik. Burada kompleks bir yapı bizi bekliyordu. Anadolu'daki en büyük tapınaklardan olan Dionysos Tapınağı'nın kalıntılarını görmek, koca koca sütunların yanından yürümek muhteşem bir deneyimdi. Yamaca inşa edilen tiyatro alanının şimdiye kadar çok korunamadığını ancak şimdiye ayakta kalabilmiş yapılardan biri olduğunu söyleyebilirim. 500 kişilik inşa edilen bu yapı kim bilir nelere şahit olmuştu şimdiye kadar.

Çeşitli atölyelerle projeler üretirken son akşam hocalarımız geleneksel yaz akşamı konseptli bir gece hazırlamışlardı.

Karpuzundan kavununa çiğdeminden eriğini her şeyi düşünmüşlerdi. Bizlerde eğlenceli bir şekilde etrafı süsledik ve sonrasında hep birlikte konseptimize uygun olarak yaz akşamlarında yaptığımız gibi aylıklık ederek şen şakrak muhabbetlere daldık. Unutulmaz bir anı olarak kaldı hafızalarımız da bugün. Sizler için de bir fotoğraf ekledim buraya o akşamdan.

Güzel bir yaz akşamının ardından sonraki gün bireysel olarak hazırladığımız projelerin sunumlarını gerçekleştirdik. Akşamında da kampta son gecemiz olduğu için son gece partisi hazırlamışlardı. Bütün yıl içimizde biriktirdiğimiz enerjiyi attık desem yeridir.

Daha önce hiç bu kadar uzun süreli kamp yapmamıştım. Açık havada ders işlemek ve ders aralarında denize girip gelmekte işin en eğlenceli yanlarındandı. Kendi düzeninden farklı olandan korkmak yerine bunu deneyimlemek insana çok güzel tecrübeler kazandırıyormuş.

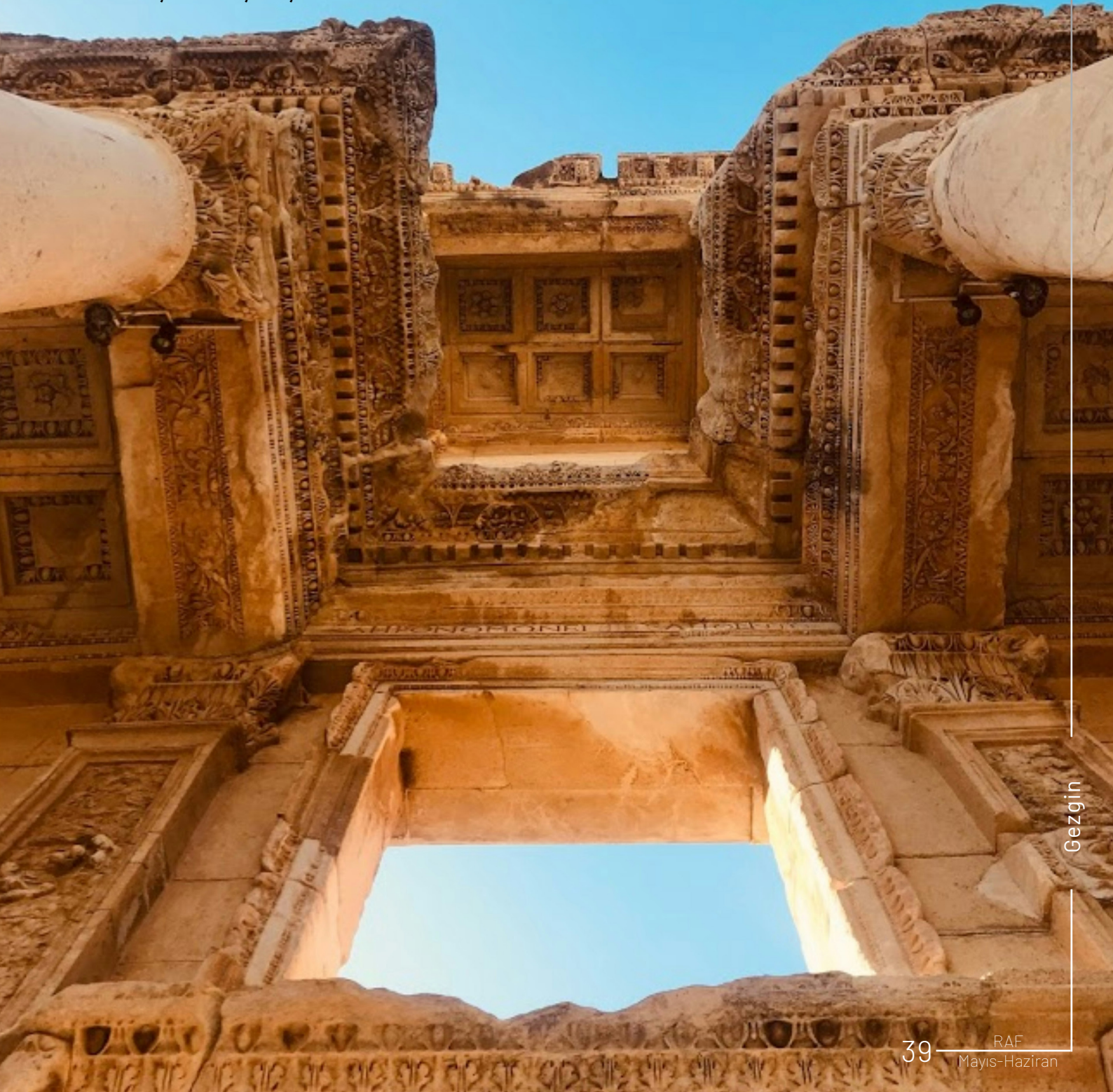
Bir sonraki gün diğer arkadaşlarla vedalaşarak bir birkaç gün daha İzmir'i tanımak istedim. Gerek Arkeoloji Müzesi gerek Alsancak ve Konak'taki tarihi yapılarıyla dolu sokaklarında dolaşırken zaman hiç geçmesin istedim. Gün batımını izlemek için en güzel konumlardan biri olan Karşıyaka'ya deniz motoruyla geçtim. Sahilde bulunan kafelerden birinden kahvemi alarak uzunca bir sahil yürüyüşü yaparken bir yandan gün batımını izlemek çok keyifliydi.

Uzun bir yolculuktan sonra gözlerimi şirin bir köy olan Şirince'de açtım. Küçük bir köy olsa da dünyaca ünlü bu köy gerçekten de herkesin hayatta bir kere görmesi gereken bir yer. Şirin geleneksel yapıları, yemekleri, tarihi ve göze çok canlı görünen yeşil dokusuyla ve çiçekleriyle hem insanın gözünü hem midesini hem de ruhunu doyuran bir yerdi. Bu şirin köyden ayrılmak istemesem de Efes'i de görmek istediğim için bir daha gelmek için hayaller kurarak ayrıldım.

Efes'in büyük bir ören yeri olduğunu biliyordum ama buraya girdiğimde beklediğimden büyük bir antik kentle karşılaştım. Dünya Miras Listesi'nde bulunan bu antik yerleşim yeri zamanının en iyi mimarlık ve kentsel planlama örneği sunuyor. Yirmi beş bin kişilik antik tiyatro koca heybetiyle yerleşim alanına girince sol tarafta karşıladı beni. Yaz akşamları için konser düzeneği kurulmuştu. Geceye merkeze dönmek zorunda olmayıp burada konsere kalmayı diledim oradayken ama geceye dönmek zorunda olduğum için başka bir zaman burada konsere gelme hayalleri kurarak diğer kısımlara doğru yürüdüm. Tepedeki güneş olanca sıcaklığıyla yüzüme vururken tarihi yollarda yürüyerek ilerledim. Üzerinde

yürüdüğüm yollarda bir zamanlar bu kentin asıl sahiplerinin yaşadığı hissi ören yerlerinde bana çok ilginç hissettiren bir histir. Tarihi yollarda yürüyerek Celcus Kütüphanesi kalıntılarının olduğu yere geldim. Sütunları ve merdivenleriyle gerçekten büyüleyici bir andı. Bir süre burada vakit geçirerek anın tadını çıkarmaya çalıştım. Bir süre kütüphane kalıntılarının içinde gezindikten sonra çıkışa doğru usul usul yürüdüm.

Kısa bir zamanda ardı ardına gördüğüm ören yerlerini fotoğraflarla hatıra olarak saklamak istememin yanında bir yandan da gördüğüm güzellikleri hafızama yerleştirerek her zaman hatırlamak istedim.

Alper ÖRMECİ

YALNIZCA

Bir adım ötede olman ne fayda,
Gözlerin öyle uzak ki şimdi bana.
Uzanmak nafile koparken rabita,
Artık sen kalbimdeki bir yarasın yalnızca,

Fark ettim artık ne alem kör,
Ne de dört yanım duvar,
Susmak ise en iyi lisanmış.
Artık sen müteessir bir hatırasın dimağda.

Melis UYSAL

KALANLARIM

Benden kalacak toz...
Eriyecek buz ve tuz...
Cehennem'de yanacak ruhsuzlar!
Benden kalacak; öz.
Kül olmazsam pişmanlığın ateşinde...
Yıkırırsam Cennet'in nehirlerinde...
Yutmazsa beni hava...
Yiyip kemirilmezsem vicdan azabı tarafından...
Hayattayken sevmeyenler, tarafından affedilirsem...
Sevenlerim beni özlerse...

Şiirhane

İhsan Silo BERENT

SEVDİĞİN ŞEYLER

Karikatüristik

NELER OLUYOR ORADA

Sude EKİCİ

Sarıyor bedenimi zincirleri
Yardım istiyor gözlerim birinden
Bir el sadece uyandıracak karanlık düşlerden
Aklım tersini söyler hep uyutmaz geceleri

Var olmamak gerekirdi çok geç der biri
Mutfakta kek yaparken diğeri
Sakince uzandı yere sırtüstü bekler aydınlık geleceği
Boşuna olduğunu bilmeden emeklerin ve zamanın

Tesadüfler silsilesi bu endişe yumağının nedenini sorgular
Sürekli böyle mi olmalıydı
Eskiden olduğu gibi kalsa her şey değişmese
Gözyaşı düştü bir kere zemine ıslak döşemeye

Yalnızlık dedikleri bu olsa gerekti
Ne gidebileceği bir yer ne de beraber yola çıkılacak biri
Kan, ter, gözyaşı birlik oldular yağdılar üstüne
Hazırlıksız yakalandı aniden düştü kalkamadı yerinden

Sözcükler sıralandı kıvrımlarında beyninin
Kurdu hayallerini düşlerinin
Aradığını bulduğunu sandığı her seferinde
Kalakaldı öylece kuytu köşesinde sokakların

Yusuf ÇATAL

KARŞILAŞMA

Bir ayak sesi, bir fısıltı bile yok şimdilerde
Nerede karşılaşmıştık seninle
Hiç bilmiyorum bile
Hatıralar eskir
Aramak acayıpleşir
Bulamamak yiter
Hani hep bekleme eğilimi insanın içinde
Hep bir ses kulaklarında
Artık beklemek tuhaflaşır

Nerede karşılaşmıştık seninle bilmiyorum bile
Saçların dağınık
Kaşların çatık
Ellerin de taşlar mı vardı neydi
Sesin çekiliyor kulaklarımdan

Sen, göğün mavi sesi
Uzaklaşma benden

BUGÜN DE DÜŞÜNDÜM SENİ

Murat SABUNCU

Bu kadar suskun olma
Bu kadar sessiz....
Bilirim yüreğinde yoktur yerim
Bilirim duymasın hiçbir zaman sesimi
Ama sen yok musun sen
Bir bulut gibi savrulup duruyorsun göğümde
Bir kuşun kafeste olduğu gibi yüreğimde
Bıraksam uçarsın ,mavi ve sonsuz gökyüzüne
Bırakmasam, kafes dar gelir sana
Bugün de susuyorum, bugün de sessizim
Ama haberin olsun bugün de düşündüm seni

Edibiyyat Kultür Sanat
raf

iletisim@rafdergi.com

raf.dergi

raf_dergi

rafdergi.com